

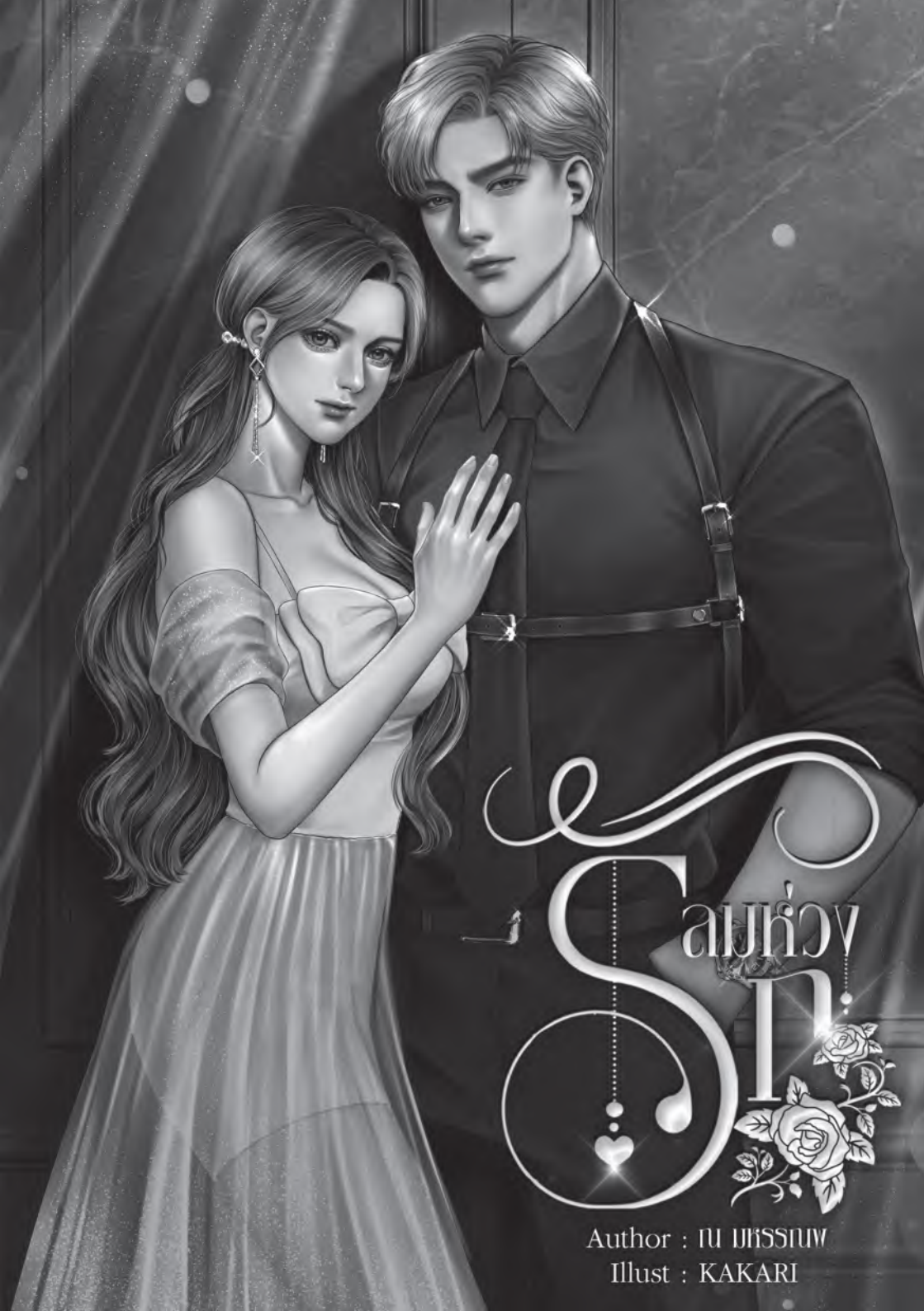


e S

ស្នេហា

ST

Author : NI UNISSUW
Illust : KAKARI



S Sn

Author : NI MISSIIV

Illust : KAKARI

ลมห้วงรัก

ซีรี่ย์ ฟีน้องตระกูลฤทธิ์นาคา เล่ม 1

ผู้เขียน นามปากกา ณ มหรรณพ

สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ไม่อนุญาตให้คัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือสแกนเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใด
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นลายลักษณ์อักษรแล้วเท่านั้น

จำนวนหน้า : 516 หน้า

ภาพปก : KAKARI

รูปเล่ม : Comehugdesign

อาร์ตชื่อเรื่อง : เขียนไชรัก

พิมพ์ครั้งที่ 2 : พฤศจิกายน 2568

จัดทำโดย : ลาวลีย์ ขจรเจนยุทธ

พิมพ์ที่ : บริษัท อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ แขวงตลิ่งชัน เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ลมห้วงรัก.-- พิมพ์ครั้งที่ 2.-- ชลบุรี : อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2568.

516 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-626-679-5

ติดต่อนักเขียน :

Facebook : <https://www.facebook.com/mylifeiswritingmydream/>

Tik Tok : @namarhannop

ReadAwrite : <https://namarhannop.readawrite.com>

MEB : Scan QR ด้านล่าง



คำนำ

หากคุณผู้อ่านได้อ่านหน้านี้ ไรท์ก็ดีใจ (ขอเรียกแทนตัวเองว่าไรท์ เพื่อความเป็นกันเองกับคุณผู้อ่าน) หรือหากคุณอ่าน อ่านจนถึงคำสุดท้ายของนิยาย **ลมห้วงรัก** เรื่องนี้ ไรท์ก็จะยิ่งดีใจ

สำหรับเรื่อง **ลมห้วงรัก** นี้ เป็นนิยายเรื่องแรกในชีวิตที่ไรท์เขียน ออกเผยแพร่ครั้งแรกเมื่อสิบสามปีก่อน (ประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔) ตอนนั้นไรท์ให้กำเนิดลูกคนที่สองพอดี และด้วยความเป็นคนชอบอ่านนิยาย รวมถึงได้แรงบันดาลใจจากผลงานของนักเขียนท่านที่ชื่นชอบ ไรท์จึงลุกขึ้นมาเริ่มเขียนนิยายของตัวเองบ้าง

นิยายเรื่องนี้ มีพล็อตวางไว้หลวม ๆ ในหัวตั้งแต่ไรท์ยังเรียนมหาวิทยาลัย และเป็นหนุ่มในฝันที่ไรท์อยากให้เขาคนนี้มีตัวตนจริง (รวมถึงตัวละครตัวอื่นๆ ด้วย อ้อ แต่ไรท์ก็มีสามิที่น่ารักมากๆ ไม่ต่างจากหนุ่มในฝัน)

ในตอนเผยแพร่ผ่านเว็บอ่านนิยายออนไลน์ครั้งนั้น ได้รับความนิยมในระดับที่ไรท์เองก็ตกใจ เลยมีกำลังใจเขียนภาคต่อคือเรื่อง **กลพยาบาท จันทรช่อนเงา** ที่ใช้ตัวละครเดียวกัน แต่ตัวเอกจะเป็นพี่ชายของนางเอก และตอนนั้นก็ไม่ได้ใช้นามปากกา ณ มหรรณพ

วันเวลาผ่านไป เพื่อนๆ บอกให้ไรท์ลองส่งเรื่องนี้ให้สำนักพิมพ์พิจารณา ไรท์ก็ลองดู และผิดหวังมานับต่อนับ จนเกือบจะได้ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์แห่งหนึ่ง แต่ก็ถูกเทด้วยเหตุผลของสำนักพิมพ์ จนเวลาผ่านไปหลายปี ไรท์ก็ได้ออกอีบุ๊กด้วยตัวเองจากแรงฮึดสู้จนได้



เออละ ถ้าคุณผู้อ่านได้อ่านคำนำนี้ ก็หมายความว่า ไรท์ได้เป็นนักเขียนทำมือคนหนึ่งแล้ว และหวังบอกฝันว่า **ลมห้วงรัก** จะเป็นอีกเรื่องที่อยู่ในใจของผู้อ่าน

สุดท้ายนี้ ไรท์ขอฝาก **ลมห้วงรัก** และผลงานของไรท์อื่นๆ ภายใต้นามปากกา **ณ มหรรณพ** ไว้ด้วย และขอบคุณนักอ่านที่สนับสนุนผลงานของไรท์ เป็นกำลังใจต่อยอดให้นักเขียนทำมือคนนี้ได้ผลิตผลงานต่อไป

รักเสมอ

นามปากกา ณ มหรรณพ





บทนำ

เสียงทุ้มเสียงดังภายในห้องทำงานของรองประธานหนุ่ม โดยคู่กรณีมีศักดิ์เป็นย่าเป็นหลานกันโดยแท้ แม้ว่าทั้งสองมักจะถกเถียงในเรื่องความเห็นที่ต่างกันบ่อยครั้ง แต่ดูเหมือนว่าครั้งนี้จะรุนแรงที่สุด เพราะชนวนเหตุเป็นเรื่องและผู้เป็นหลานไม่อาจยอมทำตามได้เหมือนทุกครั้ง

‘ผมยอมคุณย่าได้ทุกเรื่อง แต่เรื่องนี้ผมต้องขอปฏิเสธ!’ เขาพยายามอย่างยิ่งที่จะควบคุมน้ำเสียงไม่ให้กระด้างเกินควร แต่ดวงตาสีน้ำตาลเข้มคู่นั้นก็ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดได้ชัดเจนและเต็มเปี่ยม

‘ไหนแกบอกว่าจะทำทุกอย่างให้ฉันสบายใจยังงั้นละ แล้วทำไมแกถึงกลับคำ’ หากแต่สตรีสูงวัยผู้มีศักดิ์เป็นญาติผู้ใหญ่ที่ต้องเคารพยังคงถ่มม้านในความคิดของตนเช่นกัน

‘คุณย่าครับ’ เขาสูดลมหายใจลึกกระบังอารมณ์ไม่ให้ฟุ้งหะยาน ‘อะไรก็ได้ที่ทำให้คุณย่ามีความสุข ผมยอม แต่ถ้าความสุขของคุณย่ามันทำให้คนอื่นเดือดร้อน ผมทำไม่ได้’

‘มันก็แค่สัญญาชั่วครว!’ คุณหญิงราณีทั้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้อย่างแรง จ้องอีกฝ่ายด้วยดวงตาที่แม้จะฝ้าฟางตามวัย หากแต่ยังฉายแววความตั้งใจที่จะทำตามความต้องการของตน

‘แต่สัญญาแบบนี้ไม่มีใครเขาทำกันแค่ชั่วครว แล้วผมก็กำลังคบหา

กับปริมอยู่ คุณย่าก็รู้'

‘หรือแจะทำแบบถาวรก็ได้ละ ฉันทะยินดีมาก ยังไงเสียแก็กับปริมประภาาก็ไปกันไม่รอดหรอก ความเหงาของแหม้นเปลี่ยนเป็นความรักไม่ได้’

‘อย่าเอาความสัมพันธ์ของแหม้นกับปริมมาเกี่ยวกับเรื่องนี้!’

ในที่สุดเส้นความอดทนก็ขาดผึง แต่แค่แวบเดียวที่เห็นหยาดน้ำตาเอ่อตันขอบตาของคนเป็นย่า ชายหนุ่มก็จำต้องเก็บกลั้นความรู้สึกทั้งหมดเอาไว้ด้วยการสูดหายใจลึก กตอารมณ์ที่กำลังรุ่มร้อนในพ่อนคลายลง ก่อนเปล่งคำพูดด้วยส้อมเสียงของคนที่ยอมจำนน

‘ผม...ผมไม่อยากจะให้คุณย่าใช้วิธีนี้กับเด็กคนนั้น’

‘ฉันรู้...รู้ดีว่าเรื่องนี้บีบคั้นหัวใจแก็เกินไป แต่หากไม่รักษาสติการซื้อไว้ก็เกรงว่าที่ดินผืนนั้นจะตกไปอยู่ในมือคนอื่น แก็ไม่รู้หรอกว่าที่ดินผืนนั้นมีความสำคัญกับฉันแค่ไหน ช่วยฉันหน่อยได้ไหม ถ้าเขาไม่ตกลงฉันก็จะรามือ’

เขาไม่รู้ว่าจะเหตุใดคุณย่าจะต้องมุ่งมันจะเอาที่ดินผืนนั้นมาครอบครองให้ได้ รวมถึงทุกคนในปรเมศศิระวงศ์ก็คงไม่เข้าใจเช่นกัน

‘ไม่มีอะไรในโลกที่ฉันต้องการจากแก็อีกแล้วปราน แคลี่ปี...แคลี่ปีเท่านั้น พอครบอายุสัญญาแล้วก็จบกัน เมื่อฉันได้เป็นเจ้าของที่ดินนั้นแล้วฉันก็จะไม่ยุ่งกับฤทธิ์นาคาอีกเลย’

เสียงพูดนั้นสั้นกระชับจนทำให้หลานอย่างเขา รู้สึกว่าตนเองเป็นคนอกตัญญู

‘ลี้ปี...ลี้ปีเท่านั้นนะครับ...คุณย่า’

“คุณปรานคะ ดิฉันนัดนายความไว้เรียบร้อยแล้วตามที่คุณหญิงต้องการแล้วค่ะ”

เลขานุการของชายหนุ่มส่งเสียงผ่านเครื่องอินเตอร์คอมมา ดัง

ความคิดชายหนุ่มให้กลับเข้าสู่หน้าที่รองประธานบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์
ควีนส์คอร์ทอีกครั้งหลังจากจมดิ่งไปกับคำสัญญาที่ให้ไว้กับผู้มีพระคุณ

“ขอบคุณครับ คุณช่วยถ่ายเอกสารสัญญาทั้งสองฉบับให้ผมด้วย
อย่างละสองชุด” เขาป้อนคำสั่งต่อ แล้ววางรูปถ่ายเด็กสาวหน้าหวานเจ้าของ
ดวงตากลมสดใสในมือลงบนโต๊ะ ก่อนทอดสายตามองผ่านกระจกหน้าบาน
กว้างใหญ่มองออกไปด้านนอก

จากชั้นบนของตึกสูงที่ทำการบริษัทควีนส์คอร์ทแห่งนี้ เขามองเห็น
ท้องฟ้ายามราตรีที่มีดาวประดับพร่างพรายชัดเจนราวกับพวกมันใกล้แค่
เอื้อมมือถึง ก็คืนผ่านมาแล้วที่เขาไม่ใช่สายตามองมัน ทั้งที่รู้ว่าดวงดาวเหล่านั้น
สถิตอยู่บนนั้นไม่เคยหายไป ราวกับผูกสัญญาไว้กับน่านฟ้าว่าจะอยู่เคียงกัน
ตลอดกาล





บทที่ 1

แรกเริ่ม ณ ดินแดนแห่งรัก

‘วันนี้ฉันยังเป็นสุขดี

บอกกับตัวเองด้วยคำพูดนี้ทุกครั้งที่ความเจ็บปวดภายในร่างกาย
แสดงอาการของมันทีละเล็กทีละน้อย และยอมรับว่าเหลือเวลาบนโลกนี้
อีกไม่นาน

เกรียงไกรยังขยันขันแข็งเพื่อครอบครัวทั้งที่เขาเองก็แสนเหนื่อยล้า
ก็อดก็พยายามตั้งใจเรียนและช่วยพ่อทำงานโดยไม่มีเสียงบ่น ลูกสาวของฉัน
แม้นางฟ้าตัวน้อยก็เสนอตัวขอช่วยงานทุกวัน แต่ก็มักถูกเกรียงไกรเอ็ดกลับ
ว่าเป็นการเล่นชุกจนอยู่รำไป

พวกเขา กำลังพยายามเพื่อฉัน ฉันก็ต้องพยายามเหมือนกัน ฉันต้อง
ยืนสู้กับมัน จะไม่ยอมแพ้หรือจมจ่อมอยู่กับความตายที่กำลังคืบคลานเข้ามา
ใกล้ ความสุขที่เหลืออยู่ต่างหากคือสิ่งที่ฉันต้องเพ่งเล็ง’

สมุดบันทึกเล่มหนาปกสีแดงถูกปิดลง แล้ววางสงบนิ่งบนผืนหญ้า
ข้างกายสาวรุ่น เจ้าของร่างบอบบางที่เอนตัวลงนอนบนพรมหนานุ่ม สองแขน
ยกขึ้นเหนือหัวรองรับศิระะต่างหมอนหนุน ผมสีดำเงางามยาวสลวยปล่อย

สยายแผ่กว้างล้อมกรอบใบหน้านวลสวยหวานหยดย้อย

ดวงตาสีนิลเปล่งประกายจ้องมองปุยมะเขวาทที่ลอยละล่องตาม
แรงลมบนแผ่นฟ้ากว้าง สูดกลิ่นหญ้าหอมอ่อน ๆ เข้มกลิ่นหอมของดอกมะลิ
สีขาวบริสุทธิ์ที่อบอวลไปทั่วบริเวณ แล้วหลับตาจินตนาการถึงหน้าตักอุ่น
ของมารดาที่เคยหนุนตักหอมอน

ความทรงจำที่ไม่เคยเลือน ความสุขที่ไม่เคยลบหาย ทุกอย่างถูกบันทึก
ไว้ที่นี่ บนเนินเขาสวยตรงนี้...

ที่ดินแดนแห่งรัก...

“แม่เคยบอกให้ยืมเสมอเวลาที่เรามีเรื่องเศร้าใช่ไหมคะ **ธิดา** กำลัง
พยายามทำอยู่ค่ะ แต่บางเรื่องมันก็ยากเกินที่เราจะฟันฝ่าได้ ถ้าจะขอ
ร้องไห้บ้างคงไม่ผิดนะค่ะแม่” ธิดาเอ่ยบอก และหวังให้มารดาได้ยินเสียง
จากอีกฟากภพ

“แต่เวลาที่ธิดารู้สึกเศร้า สมุดบันทึกปกแดงที่แม่ฝากมากับ **คุณครูเกสร**
ช่วยได้มากทีเดียวค่ะ ช่วยให้ธิดาได้พบกับแม่ผ่านตัวอักษรที่แม่ฝากไว้ที่ละ
หน้า ๆ แต่ธิดาจะหยิบอ่านเฉพาะเวลาที่เศร้าเท่านั้น เพราะอะไรใช่ไหมคะ”

รำพึงถึงตรงนี้แล้วจึงเปิดเปลือกตา “เพราะธิดาไม่อยากให้จบ ถ้าอ่าน
ถึงหน้าสุดท้ายเมื่อไรก็หมายความว่า เป็นหน้าสุดท้ายที่แม่เขียนก่อนจาก
โลกนี้ไปแล้ว”

“น้ำตาฝากให้ครูเก็บไว้ กำชับว่าให้ส่งถึงมือธิดาและอย่าให้เกรียงไกร
รู้ ครูก็ได้ถามอะไรเขามากนัก แต่เขามีบางเรื่องที่ยากบอกธิดา แล้วย้ำว่า
ต้องอ่านบันทึกให้ครบทุกหน้า อย่าได้ขาดแม้เพียงสักหน้าเดียว”

ความทรงจำย้อนรำลึกถึงวันแรกที่สัมผัสหน้ากระดาษ หลังจากแม่
ของเธอเสียไม่นาน โรงเรียนอนุบาลที่แม่เป็นครูก็ถูกขายต่อนายทุนเพื่อ
นำที่ดินไปสร้างคอนโดมิเนียมหรูวิวิธูเขา ซึ่งหากแม่ของเธอยังอยู่ โรงเรียน
แห่งใหม่จะต้องถูกสร้างทดแทนบนผืนดินนี้ ตรงที่เห็นทุ่งดอกอ้อพุดพลี

ธิดาจึงตั้งฝันว่าจะสร้างโรงเรียนอนุบาลแห่งใหม่ให้สำเร็จ และอยากให้แม่ที่อยู่ในอีกโลกได้รู้ว่าลูกสาวคนนี้ก็มีความตั้งใจที่จะสร้างความภูมิใจให้แก่ครอบครัว

เธอปาดน้ำตาแล้วเก็บสมุดบันทึกใส่กระเป๋าสะพายผ้าใบ รูดซิปที่มีพวงกุญแจรูปดาวห้าแฉกสีทองคล้องไว้แล้วยกขึ้นสะพายไหล่ ยันตัวเองขึ้นเพื่อสูดอากาศและกลืนอายทะเล่เข้าปอด ดวงตากลมสวยมองทอดไปยังทิวทัศน์เบื้องหน้า เห็นท่าเทียบเรือสินค้าอยู่ไกลตาจากเนินเขา อันเป็นมรดกตกทอดจากมารดาที่ใคร ๆ ต่างบอกว่าเป็นที่แปลงสวย หน้าจดทะเลหลังจดเขาสูง ผืนหญ้าเขียวข่มอู่มดสมบูรณ์

มีนายทุนหลายคนสนใจซื้อและเสนอราคาสูงลิบ แต่พวกเขาเหล่านั้นก็ถูกปฏิเสธจากเกรียงไกร บิดาของเธอทุกครั้ง แม้ว่าที่ดินผืนนี้จะเป็นมรดกที่ส่งมอบแก่เธอ แต่เพราะยังเป็นผู้เยาว์จึงยังไม่มีสิทธิ์ในที่ดินของตัวเองตามพินัยกรรมของปู่ที่ระบุไว้ชัดเจนว่า

‘ที่ดินผืนนี้จะต้องถูกมอบให้แก่ทายาทฝ่ายหญิงของตระกูลฤทธิ์นาคา เมื่อเธอผู้นั้นบรรลุนิติภาวะตามกฎหมาย’

ซึ่งนอกจากบิดาแล้วยังมี**ก้องปฐพี** พี่ชายแสนห่ามที่คอยช่วยกีดกันพวกนายหน้าที่ดินจอมตื้อให้หลายต่อหลายครั้ง และเขาก็ช่างเป็นคนตายยากเสียจริง คิดถึงไม่เท่าไรก็ปรากฏกายให้เห็นทันที

ดวงตาสีนิลยิบหยีลงขณะยกมือป้องแดดมองพี่ชายแสนห่ามที่ปรากฏกายอยู่เบื้องล่างพร้อมกับเจ้าแบล็กแบร์ ยานพาหนะคู่ใจที่เป็นมอเตอร์ไซค์คันโตสีดำสนิท ชายหนุ่มจ่อตรงมอเตอร์ไซค์ตรงตึนเนิน ถอดหมวกกันน็อกเผยให้เห็นรูปหน้าเรียว คิ้วคมเข้ม ดวงตาสีดำสนิท ก่อนจะส่งรอยยิ้มกว้าง โบกมือโบกไม้ให้แล้วเดินขึ้นเนินมุ่งตรงมาหา

ธิดาจึงลุกขึ้นยืนโบกมือตอบอย่างสบายใจ ทว่าทันทีที่เห็นผู้เป็นพี่มือบอนเด็ดต้นอ้อก้านยาวติดมือมาด้วย เด็กสาวก็ประหลาดใจ รีบก้าวถอยหลังเมื่อเจ้าของขาวยาวเข้ามาใกล้ พร้อมกับวาดก้านดอกอ้อเป็นวงกลมตัดอากาศ

ฟาดลง

เพียงแค่อึดใจเดียวที่เด็กสาวคิดว่ารอดพ้น ก้านดอกอ้อนั้นก็พินลงตรงกลางศีรษะอย่างจัง จนพุดอกของมันพุ่งกระจายลอยละล่องไปตามสายลม ดูสวยงามแต่ช่างทารุณเหลือเกินสำหรับผู้กำลังถูกทรมาณ

“เจ็บนะคะพี่ก้อง ชีโก่งนี้ ก็เห็นอยู่ว่าธิดาไม่มีอาวุธในมือ”

ผู้เป็นน้องร้องโวยวายพลาญยกมือปิดป้องต้นอ้อที่ก้องปฐพีเพียรกระหน่ำตีลงมา ไม่สนใจว่าน้องสาวแสนรักจะพยายามเบี่ยงตัวหลบหลีกหนีดาบต้นอ้อด้วยความยากลำบากเพียงใด

“ไม่มีอาวุธก็ต้องรู้จักสู้ด้วยมือเปล่าสิ สอนไปแล้วนี่นาว่าให้สู้กลับยังงี้” พุดไปก็ไล่กวัดแกว่งดาบดอกอ้อฟาดเธออย่างไม่ปราณี

“จะมีใครรู้บ้างไหมว่าพี่ชายที่ทุกคนต่างก็อิจฉาว่าสุดหล่อแสนเท่ของธิดานะชาติสมัย ขอบรังแกน้องสาวเป็นงานอดิเรก” คนถูกรังแกพุดไปก็หาทางหลบหลีกไป และพอได้จังหวะเห็นช่องทางสู้ก็ใช้กระบี่ปะทะพายเป็นอาวุธเหวี่ยงฟาดเข้าใส่ร่างใหญ่เต็มแรง

แต่กระบี่ปะทะมาระที่ว่าหนักไม่อาจทำให้ก้องปฐพีสะดุ้งสะเทือนแม้แต่น้อย แถมยังคว้ากระบี่แล้วกระชากเข้าหาตัวจนน้องสาวเซลาโผเข้าหาอ้อมอก แต่ก็ยังไม่หนำใจ พี่ชายขาโหดของจกักรบวนทำสุดท้ายด้วยการล็อกคอของเธอด้วยท่อนแขนที่แกร่งกำยำ

“ไม่อยากให้โตไปกว่านี้เลย น้องสาวพี่” บอกขึ้นในขณะที่คนตัวเล็กดินขลุ่ยขลุ่ยทูลนทราญ

“ก้องนี้ เรานะโตเป็นผู้ใหญ่แล้วนะยังชอบแกล้นน้องอยู่ได้” เสียงพุดกึ่งตำหนิกึ่งขบขันดังเข้ามาใกล้

“ผมไม่ได้แกล้นอย่างเดียวสักหน่อย มีสอนการป้องกันตัวให้ด้วย คุณสอนไปตั้งหลายกระบวนท่า แต่ไม่มีแว่วว่าจะคืบหน้าไปไหน” ก้องปฐพีรีบแก้ตัวกับบิดาที่เพิ่งเข้ามาร่วมวง

“คงไม่มีใครมาทำอันตรายธิดาได้หรอกค่ะ ก็พี่ก็องุ่นไปรับไปส่งทุกวัน ตามติดอย่างกับธิดาเป็นเด็กอนุบาล เรียนการป้องกันตัวไปก็คงไม่ได้ใช้จริง” ผู้เป็นน้องแย้งทันทีหลังจากหลุดออกจากพันธนาการของพี่ชายตัวใหญ่

“แต่ต่อจากนี้พี่เขาคงจะไปรับไปส่งไม่ได้แล้วละ” เป็นบิดาที่พูดพลางเดินนำบุตรชายและบุตรสาวลงจากเนินเขา

คนที่ได้ยินก็แปลกใจ เร่งฝีเท้านำหน้าขบวนทางพ่อเอาไว้เอง “ทำไมคะเอ๊ะ หรือว่าพี่ก็องุ่นเจอคนถูกใจแล้ว เลยจะไปรับส่งเขาแทนน้องสาวละสิท่า”

“ที่บอกว่าไปรับไปส่งไม่ได้ก็เพราะว่าพี่ต้องเริ่มสานต่องานจากพ่อแล้ว เลยต้องช่วยพ่อทุกวันไถ่ยายโง่ แล้วก็อีกอย่างนะ ใครจะมาขอคนอย่างพี่วัน ๆ ก็อยู่แต่ในไซต์ก่อสร้าง เนื้อตัวสกปรกเหม็นเหม็น เออใจใครก็ไม่เป็น” พี่ชายเฉลยให้น้องสาวรู้ ได้ยินเสียงหัวเราะครืนของบิดาที่อยู่ด้านหลัง

“แต่ถ้าเขารู้ว่าก้องปฐพีคนนี้เป็นทายาทบริษัทก่อสร้างที่กำลังโตวันโตคืนละก็ ธิดาว่าซีครั้นจะรีบมาต่อคิว ขอเป็นคู่ควงกันจนหัวกระไดไม่แห้งเนอะพ่อเนอะ”

“ถ้าจะคบกันเพราะเหตุผลนั้นละก็ ขอเป็นโสทรजनตายดีกว่า”

ได้ยินแล้วความหวังที่จะได้พี่สะใภ้ทางไกลออกไปทุกที เด็กสาวจึงลอบถนอยใจแล้วเร่งฝีเท้าเดินไปเคียงข้างพี่ชาย “ไม่แต่งก็ไม่แต่ง ธิดาก็เหมือนกันค่ะ ถ้าธิดาส่งโรงเรียนตามความฝันของแม่ไม่ได้ ธิดาก็จะไม่สนใจเรื่องอะไรทั้งนั้น”

“จะทำได้จริงหรือ” ก้องปฐพีเลิกคิ้วถามเสียงสูง

“ทำได้สิคะ” น้องสาวยืนยันแข็งขัน

สองพี่น้องยิ้มให้กันอย่างรู้ใจ ก้องปฐพีโอบไหล่ให้น้องสาวแน่น ยกมือขยี้หัวจนผมสลวยเรียบตรงของเธอยุ่งเหยิง ส่งเสียงหัวเราะสดใสกังวานดังระฆังแก้วในสายลม

สายลมโบกพัดตรงไตรรงค์บนเสากระโดงเรือปลิวไสว ดูสวยงาม คล้ายชายกระโปรงของนักเรีงระบำกำลังขับแข่งกันชิงความเด่นให้เจ้าของ เรือประมงที่เข้าจอดเรียงรายตรงท่าเทียบสะพานปลา

บริเวณโดยรอบดังเซ็งแซ่ด้วยเสียงของเหล่าชายชาวประมงที่พูดคุย กันเฮฮา บ้างก็ช่วยกันขนย้ายถังแช่เย็นปลาสดที่จับได้จากทะเล บ้างก็พูดคุย ต่อรองราคากับพ่อค้าแม่ขายที่มารับของทะเลถึงหน้าเรือ ภาพเหล่านั้นล้วน เป็นภาพแสนธรรมดาสามัญของผู้คนที่เกิดและเติบโตที่นี่ แต่จะผิดแผกแปลกไป ก็คงเป็นภาพของบุคคลสองคนที่คุณก็รู้ว่าไม่ใช่คนในถิ่น

เพราะหญิงสูงวัยที่เดินท่ามกลางชาวบ้านแต่งตัวธรรมดา โดดเด่น ด้วยหมวกปีกกว้างสีขาว และสง่างามในชุดเสื้อกับกระโปรงผ้าเนื้อดีสีเดียวกัน ที่ตัดเย็บอย่างประณีต ส่วนผู้ที่ตามหลังมาไม่ห่างเป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ โครงหน้าเรียว จมูกโด่งเป็นสันคล้ายกับคนที่มิเชื่อสายยุโรป สวมใส่เสื้อโปโล คอปกผ้าเนื้อดีสีน้ำเงินเข้มเข้ากับสีของท้องฟ้า และกางเกงสแล็กทรงสวย พอดีตัวสีคาราเมล

แค่หน้าตาและการแต่งกายก็ดูแตกต่างจากคนที่นี่เป็นทุนเดิม อยู่แล้ว ทั้งคู่ยังสวมแว่นกันแดดปิดบังดวงตา โผล่พ้นเพียงใบหน้าครึ่งล่าง มากไปกว่านั้นคือลักษณะท่าทางเดินด้อม ๆ มอง ๆ ตามเรือลำนั้นลำนี้ ทำให้ หญิงสาวชาวประมงผู้หนึ่งอดเดินเข้าไปถามไถ่ไม่ได้

“คุณมาหาใครหรือคะ”

ผู้มาเยือนจากต่างถิ่นฝ่ายหญิงคลี่ยิ้มเอ่ยวาจาตอบด้วยปากแต้ม สีแดงสด ลดทอนอายุของเธอให้ดูอ่อนกว่าวัย “เธอรู้จักคนชื่อ **บรรพต** ไหมจ๊ะ ฉันมาตามหาเขาอะ”

หญิงสาวท้องถิ่นส่ายหน้า “บรรพตที่นี่มีตั้งหลายคน บรรพตที่คุณหา นั้นนะนามสกุลอะไร เพื่อว่าพวกฉันจะพอรู้จักบ้าง”

“บรรพต ฤทธิ์...”

แต่เจ้าของเรียวกาสีแดงยังไม่ทันจะได้พูดต่อให้จบก็ต้องรีบหันหลัง
ขวับ จับปีกหมวกกว้างลดลงบังใบหน้าจนเกือบมืด ก่อนจะดึงแขนหลานชาย
ที่ไม่รู้เรื่องราวให้เดินออกมาจากตรงนั้น แล้วหามุมลับตาเพื่อมาแอบมอง
หญิงสาวชาวประมงคนนั้นที่กำลังคุยอยู่กับผู้หญิงสูงวัยรูปร่างท้วมอีกคนที่
เพิ่งเดินเข้าไปทักทาย

“อะไรกันครับคุณย่า ทำไมถึงหยุดถามเขาละ แอ้มยังลากผมมาแอบ
ตรงนี้อีก” ผู้เป็นหลานรีบชักใช้หาความ

“ฉันเจอคนรู้จัก...คนนั้นนะ” เธอพูดแล้วพยักพาดหน้าบอกทิศทาง
ชายหนุ่มเล็กคิ้วสูงมองตามสายตาของผู้เป็นย่า “ก็ดีแล้วนี่ครับ เขา
อาจจะรู้จักคุณบรรพตของคุณย่าก็ได้” แล้วรีบก้าวเท้าออกเดินจากที่กำบัง
แต่กลับถูกรั้งแขนไว้ก่อน

“หยุดนะ อย่าเพิ่งไป”

“นี่คุณย่าลากผมมาที่นี่หลายครั้งแล้วนะครับ จะมีกี่ครั้งนี้ครั้งแรก
ที่คุณย่าล้าถามหาคนที่คุ้นย่าตามตัวอยู่ ถ้าผู้หญิงคนนั้นรู้จักคุณย่า เขา
ก็ต้องรู้จักคุณบรรพตด้วยแน่”

“เขารู้จักแน่ คนนั้นนะชื่อเกสร” คนเป็นย่าบอก

“แล้วไงครับ คุณเกสรคนนั้นเขาเป็นญาติกับคนที่ชื่อบรรพตหรือเปล่า
ละ ถ้าใช่ทำไมเราไม่ถามเขาเสียเลย”

“เปล่า เขาไม่ใช่ญาติบรรพต แต่ฉันยังไม่อยากเจอเขาตอนนี้” เธอ
บอกแค่นั้นแล้วพ่นลมหายใจออกเสียว “ฉันเปลี่ยนใจแล้ว ตอนแรกคิดว่า
จะมาถามหาเพื่อนของบรรพตที่เป็นเจ้าของเรือประมงพวกนั้น แต่ดูเหมือน
จะไม่มีใครที่คุ้นหน้าเลย”

“เปลี่ยนใจอีกแล้วหรือครับ ให้ตายสิคุณย่า นี่หมายความว่าผม
จะต้องมาที่นี่อีกสักกี่ครั้งถึงจะเจอตัวคนที่ชื่อบรรพตอะไรนั่น” เขาพูดอย่าง
หัวเสีย ยกแวนกันแดดที่ปกปิดดวงตาสีน้ำตาลเข้มสุกสากวขึ้นคาดผมนุ่ม

สีน้ำตาลสวยมองผู้เป็นยาให้เต็มตา

“คงไม่ได้เจอครั้งนี้แน่” ผู้เป็นยากอดอกบอกเหมือนไม่ได้รู้สึกอะไร
กับการไม่พอใจของหลานชาย

“นี่คุณย่าของผมคือ **คุณหญิงราณี** ผู้หญิงที่ทรงอิทธิพลในโลกการเงิน
จริงหรือเปล่า ตอนที่คุณย่าอยู่ในการประชุมผู้ถือหุ้นคุณย่ายกย่องและชม
พวกนักลงทุนได้แบบไม่เกรงใจเพศตรงข้าม แต่ทำไมเวลามายูที่นี้กลับเป็น
คนละคน”

“ฉันไม่ได้กลัวแค่ยังไม่พร้อม” คุณหญิงราณีเถียงกลับ

“แต่ผมพร้อม”

พูดแล้วก็เอาแว่นตากันแดดลงมาสวมกลับบดบังดวงตา ก้าวเดินจาก
ที่ซ่อนตัวมุ่งตรงไปหาหญิงสาวคนเดิมที่กำลังคุยอย่างออกรสออกชาติกับ
คนที่ชื่อเกสร โดยไม่สนใจเสียงคัดค้านของคนเป็นยาด้านหลังที่ยังไม่กล้า
เผยโฉมจากมมลับตา

“ขอภัยครับคุณผู้หญิงทั้งสอง ผมขอขัดจังหวะการสนทนาสักครู่
นะครับ” ชายหนุ่มนัยน์ตาสีสวยเอ่ยปากขออนุญาตแทรกการสนทนาด้วย
คำพูดไพเราะนอบน้อม “ผมอยากทราบว่าผมจะพบคนที่ชื่อบรรพต ฤทธิ์นาคา
ได้ที่ไหนครับ”

ใบหน้าของหญิงสาวประมวงเรียบนิ่งไร้คำตอบ แต่อีกคนกลับขมวดคิ้ว
ก่อนเอ่ยถาม “พ่อหนุ่มจะตามหา บรรพต ฤทธิ์นาคา ทำไมกัน”

“คือว่าคุณย่าของผม...โอ๊ย!” อยากรจะพูดให้จบแต่มันเจ็บจนต้อง
ร้องออกมา

คุณหญิงราณีปรากฏกายในสภาพหมวกปิดบังครึ่งหน้า ใช้กระบวนท่า
บิดเนื้อพิฆาตที่ใช้ได้ดีเสมอแม้ว่าต้นแขนของชายหนุ่มจะเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ
แค่นั้นแล้ว เธอก็ใช้มันได้ทันกาลก่อนที่จะพาเขาจะพูดอะไรไปมากกว่านี้

“แหม มาอยู่ตรงนี้เองตามหาตัวเสียตั้งนาน ขอโทษทีนะจ๊ะ

หลานชายฉันเขาสติไม่ค่อยดี ชอบถามหาคนไปทั่วแหละ ไม่รู้แต่ละคน มีตัวตนจริงหรือเปล่า” ว่าพลางหัวเราะร่วน แล้วรีบลากพ่อตัวร้ายด้วยการ เพิ่มแรงบิดเนื้อขึ้นอีกหลายระดับ จนเขาต้องยอมตามไปแต่โดยดีเพราะกลัว เนื้อตัวเองจะหลุดติดมือคนเป็นยา แต่ยังไม่ทันเดินไปได้ไกลก็มีเสียงของเกสร ตะโกนไล่หลังมา

“ถ้าจะมาหา บรรพต ฤทธิ์นาคา นะไม่เจอเขาหรอก เขาตายไป นานแล้ว แต่ถ้าจะหาลูกหลานของเขานะ นุ่นแน่ะ ต้องขึ้นไปบนเนินเขา หลังโรงเรียนเก่านุ่น”

“ปราณนารายณ์ ถ้าฉันยังไม่มีคำสั่งแกห้ามทำอะไรโดยพลการ!” คุณหญิงราณียึดตัวตรงพูดเสียงเข้ม กลับเข้าสู่โหมดผู้หญิงแกร่งแห่งโลกธุรกิจ

“รู้ไหมครับคุณย่า บางครั้งผมก็อยากฝืนคำสั่งคุณย่าบ้าง”

“แกจะทำให้ฉันหัวใจวายตายนะสิ จู๋ ๆ เดินไปถามอย่างนั้น ถ้าเกิดว่า เกสรรู้ว่าฉันมาที่นี่จะทำยังไง”

ชายหนุ่มจ้องกลับเขม็ง ใคร่อยากรู้ความนัยที่แฝงไว้ในประโยคนั้น “คุณย่าเคยทำอะไรแย่ ๆ ไว้ที่นี่หรือไงครับถึงไม่อยากเปิดเผยตัว”

เหมือนกำลังถูกอ่านความคิด คุณหญิงราณีจึงสับสนเสียง “ไม่เกี่ยวกับ แก!” แล้วเดินกลับไปยังรถยุโรปคันใหญ่ที่จอดซ่อนตัวในซอยแคบ เปิดประตู เข้าไปทิ้งตัวนั่ง ห่างกันเพียงไม่กี่นาที ที่นั่งด้านข้างก็ถูกร่างสูงของหลานชายคนโต ที่เกือบทำเธอหัวใจวายนั่งลงไป แต่เมื่อเห็นแววตาของคนทีเพิ่งเข้ามา ร่วมโดยสารก็พ่นลมหายใจแรง พูดน้ำเสียงไม่พอใจ

“ฉันเกลียดเวลาที่แกมองฉันแบบนี้มันน่าเกลียด”

คนข้างสังเกตรสสัมผัสได้ถึงความสั่นเครือในน้ำเสียง รู้สึกผิดที่ทำให้ ผู้เป็นย่าสะเทือนใจ แม้จะไม่ทราบเหตุผลแต่ก็ต้องเก็บความสงสัยไว้กับตัว ก่อนเอ่ยบอกอีกความรู้สึกที่สัมผัสได้จากคำพูด

“ผมเสียใจด้วยครับที่เขาจากไปแล้ว” และแม้อีกฝ่ายจะไม่มีคำพูด

ตอบกลับ แต่ปราณนารายณ์รู้ว่าคำพูดของเขาได้ผ่านเข้าโสตประสาทการรับรู้
ของคนฟังที่นิ่งเงียบ “เรากลับกันเถอะครับ ออกจากกรุงเทพฯ มาตั้งแต่เช้า
ผมว่าคุณน่าจะเหนื่อยแล้ว”

“ฉันยังไม่กลับ” คุณหญิงราณีปฏิเสธคำชวน แล้วส่งกับคนขับรถ
ประจำตัวของหลานชาย “พาฉันไปที่เนินเขาสูงที่เห็นนั่นที”

“คุณย่าจะไปที่นั่นทำไมครับ” ชายหนุ่มรีบถามทักทาน

“ออกธลสิ ไม่ได้ยินที่ฉันสั่งหรือไง” น้ำเสียงสั่งกระด้างขึ้นราวกับ
ไม่ได้สนใจอะไรอีกนอกจากความต้องการของตัวเอง แต่เห็นแวตาคคนขับรถ
ที่มองผ่านกระจกมองหลังนั้นบ่งบอกถึงความกระอักกระอ่วนใจ

“ขอโทษนะครับคุณย่า คุณลุงเขาเป็นคนขับรถของผม เขาจะฟัง
คำสั่งของผมคนเดียว และผมก็อยากกลับแล้ว มีงานหลายอย่างที่ควีนส์คอร์ท
รอผมอยู่”

คุณหญิงจึงหันขวับไปทางต้นเหตุแห่งความลังเลของคนขับรถทันที
“ฉันอยากขึ้นไปสูดอากาศ ชมเมืองศรีราชาบนเนินเขาสูงนั้น ถ้าโชคดีอาจ
ได้เจอลูกหลานของบรรพตอย่างแม่เกสรว่า”

เธอไม่ได้บอกเหตุผลที่แท้จริง และก็ยังไม่อยากพบใคร แม้กระทั่ง
ลูกหลานของชายคนที่ตามหาอยู่ก็ตาม การที่ไม่ทันได้บอกลาหรือแสดง
ความยินดีที่บรรพตได้พบกับความสุขในบั้นปลายชีวิต จนมีทายาทสืบสกุลนั้น
ทำให้เธอเสียใจเป็นทุนเดิม แต่ถ้าได้ไปยืนอยู่บนที่ดินผืนนั้นแล้วบอกกับเขาว่า
เธอขอโทษ บอกเขาว่า เธออยากชดใช้ในความผิดที่ก่อไว้ เขาจะได้ยินเสียงเธอ
หรือไม่

“แต่ผมคิดว่า...” หลานชายกำลังจะเอ่ยบางสิ่ง

“ชื่อเจ้าของรถคันนี้ยังเป็นชื่อฉัน ถ้าแกอยากกลับก็เชิญจูงคนขับรถ
ผู้ซื้อสตั๊นนิ่งรถทัวร์กลับกันเองเถอะ”

คนฟังถอนหายใจยาว ถูยยืนคำขาดแบบนี้มีหรือจะขัดได้ ชายหนุ่ม

สายหน้าด้วยความระอา บอกกับคนขับรถของตนที่รอคำสั่งว่าจะไปต่อหรือจะนั่งรถทัวร์กลับดี

“คุณลุงทำตามคำสั่งคุณหญิงได้เลยครับ”

ชายหนุ่มอ่อนใจเอ่ยวาจาสั่งการ ซึ่งถ้ากลับไปจัดการงานไม่ได้ก็ต้องใช้วิธีการพูดคุยทางโทรศัพท์ และระหว่างที่สั่งงานกับเลขานุการส่วนตัวและผู้ช่วยฝ่ายต่าง ๆ ดวงตาสีน้ำตาลลึกเพลινตาไปกับภาพภายนอกหน้าต่างรถยนต์บ้านเรือนผู้คนที่ใช้ชีวิตแสนเรียบง่าย ไม่เร่งร้อน ช่างสงบเงียบแต่น่าค้นหา ไม่น่าเชื่อว่าเมืองท่าเล็ก ๆ แห่งนี้ทำให้เขาผ่อนคลายความเครียดจากหน้าที่การงานที่รอให้สะสางได้อย่างประหลาด

“คุณย่าเคยอยู่ที่เมืองนี้หรือครับ”

หลังจากเคลียร์งานทางโทรศัพท์ได้บางส่วนจึงลงเอยถามคุณหญิงที่นั่งเงียบมองวิวข้างทาง ซึ่งก็ไม่มีเสียงตอบกลับมา คุณย่าของเขาคงตกอยู่ในห้วงความคิดของตัวเองอีกครา

บ่อยครั้งที่เขาเห็นเงาความเศร้าเลื่อนรางรอบกายของคุณหญิงราณี ผู้ที่แสดงให้เห็นให้ใครอื่นเข้าใจว่าเธอเป็นคนแกร่งกร้าว มั่นใจและใช้คำสั่งให้ใครต่อใครทำตามใจต้องการ

ในอดีตนั้นเขาไม่เคยเข้าใจในตัวคุณย่าเลย และคิดว่าคุณย่าคงเป็นพวกชอบเผด็จการชีวิต แต่นับจากวันที่ **อติภพ** บิดาของเขาตัดสินใจออกจากบ้าน ทิ้งเก้าอี้ประธานบริษัทไปทำความฝันของตนให้สำเร็จ เขาก็ได้เห็นหยาดน้ำตาของหญิงชราหลังรถบนฝ่ามือ

ปรานณารายณ์จึงต้องรับภาระหน้าที่สืบทอดตำแหน่งประธานควีนส์คอร์ปคนใหม่ ซึ่งตามจริงแล้วผู้สืบทอดที่ถูกต้องควรจะเป็นลูกชายคนโตของคุณปู่ **วายุ ปรมศศิระวงศ์** ผู้ก่อตั้งควีนส์คอร์ป

แต่อติภพกลับไม่มีใครสนใจไยดีธุรกิจที่คุณปู่สร้างขึ้นมาสักเท่าไร ถึงจะเป็นกิจการมูลค่ามหาศาลแค่ไหนก็ตาม เงินทองไม่มีผลต่อบิดาของเขานัก

อดีตภพใช้ชีวิตอิสระในการเป็นช่างภาพสารคดีมืออาชีพ ท่องเที่ยวไปตาม
ที่ต่าง ๆ บนโลกใบนี้ นานครั้งถึงจะกลับมาหา

ส่วน **โจเอล** มารดาเชื้อสายฝรั่งเศสของเขาก็มีภาระหน้าที่ต้องดูแล
กิจการโรงแรมของตระกูลที่ประเทศฝรั่งเศส นาน ๆ จะมาเยี่ยมเขาบ้าง
ทั้งสองทิ้งเขาไว้ให้คุณย่าเลี้ยงดูตั้งแต่ยังเด็ก แต่เขาไม่ได้รู้สึกว่าเขา
มีปมด้อยเรื่องนี้

เพราะนอกจากคุณย่าที่ดูแลเขาอย่างเข้มงวดใกล้ชิดและอบอุ่น
จนเกือบร้อนแล้ว ก็ยังมีครอบครัวของ **คุณอาฤดี** กับ **คุณอาระติ** ลูกสาว
ของคุณย่าทั้งสองที่คอยดูแลให้ความรักเหมือนลูกแท้ ๆ โดยเฉพาะกับ
คุณอาเตชิน สามิของคุณอาระติที่เขาสนิทสนมมากเป็นพิเศษ

เมื่อคนขับรถผู้ซื่อสัตย์และรักนายพาทั้งสองมาถึงที่หมายตามคำบอก
ของคุณหญิงราณี ปรานณารายณ์จึงพอเดาได้ว่า ในอดีตยาของตนอาจ
เคยอยู่ในเมืองนี้มาก่อน มีหลายคำถามเกี่ยวกับเธอที่เขาหาคำตอบไม่ได้
แล้วก็มีหลายสิ่งถูกเก็บบันทึกอยู่แคในใจของคุณหญิงราณี แม้แต่หลานชายคนโต
ผู้สนิทมากที่สุดก็ไม่เคยแพร่กระจายให้รู้

ชายหนุ่มเป็นฝ่ายก้าวขาลงจากรถก่อน และทันทีที่เปิดประตูรถ
ก็มีสายลมเย็นพัดแผ่วพากลื่นหอมเจือจางลอยมาแตะจมูก แต่พอเหลียวซ้าย
แลขวาก็ไม่พบต้นเหตุแห่งกลิ่นหอมนั้น นอกจากทุ่งดอกอ้อก้านใหญ่ที่มี
ดอกปุยพองฟู ไหวเอนตามสายลม

“ระวังเท้านะครับ”

เขาเอ่ยเตือนแล้วยื่นมือไปให้คุณหญิงราณีจับเพื่อขยับออกจาก
รถคันงาม จากนั้นจึงอุทิศลำแขนให้เธอยึดขณะเดินบนพื้นดินขรุขระ แต่
คุณหญิงยกมือบอกเป็นนัยว่าขอเดินด้วยตัวเอง ปรานณารายณ์จึงไม่ขัดคำสั่ง
เดินตามหลังคอยเฝ้าระวัง คอยมองตามเท้าของผู้สูงวัยขณะย่ำลงบนเนินเขา
ที่ปกคลุมด้วยหญ้าอ่อนนุ่มทั่วบริเวณ

สิ่งหนึ่งที่ทำให้เขาแปลกใจ คือที่ดินผืนนี้ไม่มีรั้วกัน หรือว่าเจ้าของที่ใช้แนวต้นไม้พวกนั้นเป็นสิ่งแสดงอาณาเขตสุดลูกหูลูกตา ฉะนั้นการก้าวล้ำเข้ามาอย่างถือวิสาสะแบบนี้จะเรียกว่ารุกร้าได้หรือไม่

ซึ่งไม่ใช่แค่เขาเท่านั้นที่กล้าดีบุกเข้าเขตแดนในปกครองของคนอื่น แต่มีผู้เป็นยาซึ่งกำลังนำทางนั้นอีกหนึ่งคนที่ทำตัวราวกับเป็นเจ้าของที่ดินเสียเอง

เมื่อผู้บุกรุกทั้งสองเดินมาจนถึงยอดเนินก็ได้ยลโฉมทัศนียภาพแสนงามของเมืองท่าเต็มตา ชายหนุ่มยกแขนกางออกเหนือหัวสูดอากาศบริสุทธิ์ไร้มลพิษจนเต็มปอด แล้วก็ได้รับความหอมละมุนมาเป็นของแถม ดวงตาสีน้ำตาลสวยจึงหันมองไปรอบตัว จนพบต้นเหตุของความหอมซึ่งเข้ามาต้อนรับทักทายตรงตื้นเนินตั้งแต่ก้าวแรกที่มาถึง

“ที่แท้ก็กลิ่นมะลินี่เอง”

ปราณนารายณ์คลี่ยิ้มบางพลางเดินเข้าไปใกล้เพื่อพิศมองกลีบดอกไม้ดอกจิ๋วสีขาวสะอาดตา นึกอยากเด็ดเจ้าดอกไม้กลิ่นหอมหวานไว้เป็นที่ระลึก แต่เจ้าของคงจะไม่ให้ง่าย

“ที่นี่สวยนะครับ” เขาหันไปพูดกับยาของตัวเองที่กำลังทอดสายตาไปสุดปลายขอบฟ้า “ผมไม่เห็นใครที่นี่เลย แสดงว่าเราคงจะคลาดกับพวกเขา”

เมื่อมีแต่ความเงียบตอบกลับมา จึงปล่อยให้คุณหญิงมีเวลาอยู่กับตัวเอง ส่วนเขาขอชื่นชมความงามของท้องทะเลจากตรงนี้ นึกอยากให้บิดากับมารดาได้เห็นภาพนี้เหมือนกับที่เขาเห็นบ้าง ป่านนี้พวกท่านทั้งสองจะเป็นอย่างไรนะ สุขสบายดีหรือไม่

ปราณนารายณ์หย่อนตัวนั่งลงบนผืนหญ้าอ่อนนุ่ม แหงนมองเมฆก้อนใหญ่เคลื่อนตัวออกจากการบดบังดวงอาทิตย์ด้วยแรงลมเอื่อย ส่งผลให้แสงสุริยจัดจ้าสาดฉายลงมาบนยอดเนินเป็นทางคล้ายสะพานจากสวรรค์ ยิ่งทำให้สถานที่แห่งนี้งดงามตายนักเมื่อต้นหญ้าสีเขียวอ่อนต้องกระทบกับ

ความสว่างไสว

และในความสว่างไสวนั้น เขาเห็นประกายของบางสิ่งตรงพื้นไม่ห่างจากตัว ประกายของมันช่างยั่วตาหัวใจให้เอื้อมมือไปเก็บตัวต้นเหตุขึ้นมา และพบว่ามันเป็นโลหะสีทองรูปดาวห้าแฉก จึงพลิกไปพลิกมาด้วยความสนใจ ดวงตาคมสีสวยสังเกตเห็นห่วงทองที่ติดอยู่บิดเบี้ยวแตกหัก มันอาจเป็นจี้สำหรับห้อยกับสายสร้อยอะไรสักอย่าง น่าสงสัยสารเจ้าดาวดวงน้อยที่ถูกทอดทิ้งอยู่แถวนี้

ในชั่ววินาทีเดียวกันกับที่ชายหนุ่มชื่นชมประกายงดงามของสิ่งที่เก็บได้ คุณหญิงก็เกิดความคิดหนึ่งแล่นเข้ามาในหัว เธอตัดสินใจแล้วว่า เธอจะต้องเป็นเจ้าของที่ดินผืนนี้ให้จงได้ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม เธอจะกว้านซื้อมันทั้งหมด เมื่อมันเคยเป็นของ บรรพต ฤทธิ์นาคา นั่นก็หมายความว่า...

มันก็ต้องเป็นของเธอเช่นกัน!

ในตอนนั้นปราณนารายณ์ไม่รู้เลยว่าของที่เก็บมาไว้ในมือ กาลต่อมา คนที่นำส่งคืนเจ้าของก็คือตัวเขานั่นเอง





บทที่ 2

แสบพบกับแสบ

“ปริมประภา รังสิตานนท์”

ชายหนุ่มในเครื่องแบบราฟิงชื่อของหญิงสาวที่ปรากฏบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ออกมาพบกับต้องมนตร์สะกด ดวงตาเรียวจับจ้องใบหน้างาม ดวงตาคมหวาน และเรียวปากอ้มเคลือบสีแดงสดน่าหลงใหล จนทั้งกองเอกสารคดีสำคัญที่วางกองเป็นพะเนินเอาไว้

“บุตรสาวของนายองอาจ พาณิชกิจ ผู้ต้องสงสัยคดีค้าของเถื่อน” ปากหยักอ่านข้อมูลของหญิงสาวอย่างใคร่ครวญ “รายได้มาจากงานอิสระเป็นคอลัมนิสต์และสไตลิสต์”

แต่แล้วก็เอียงคอสงสัย “เสียของอาจเป็นถึงเจ้าของกิจการ แล้วทำไมตัวลูกสาวถึงไม่ช่วยงานของบริษัท”

เกิดคำถามที่ต้องหาคำตอบอย่างเร่งด่วน จึงพิมพ์ข้อความบางอย่างส่งให้กับหน่วยงานในกรมตำรวจ เพื่อขอสืบค้นข้อมูลที่ลึกขึ้น ไม่กี่วินาทีถัดมาสิ่งที่เขาร้องขอถูกส่งเข้ามาในกล่องจดหมายอิเล็กทรอนิกส์

“บริษัทองอาจพาณิชกิจ ประกอบกิจการค้าขายไม้ ตัดแบบลึกลิสต์ของสถาบันการเงินหลายแห่ง มีประวัติการเลียงภาษี ผลประกอบการขาดทุน

มากกว่าห้าปี ที่ผ่านมามีได้รับช่วยเหลือจากบริษัทควินส์คอร์ป จึงดำรงธุรกิจ
อยู่ได้แม้ไม่มีเงินปันผล นอกจากยอดขายที่ทรงตัวยังต้องมีการจ่ายหนี้ให้กับ
เจ้าหนี้สถาบันการเงิน ล่าสุดเกิดวิกฤตหนัก ควินส์คอร์ปชะลอปันเงินทุน
ทำให้การเงินขาดสภาพคล่อง...”

แต่ทำไมถึงยังดำเนินกิจการอยู่ได้ คำถามนี้ทำให้ชายหนุ่มกังขานัก
“นั่นแกทำอะไร”

“หาข้อมูลของภรรยาในอนาคตครับ” ตอบแบบไม่ได้คิดอะไรทั้งสิ้น
ผัวะ!!!

แล้วก็ตื่นตัวฉับทันที่เมื่อถูกฝ่ามือตบผาดลงบนหัว จึงตั้งตัวขึ้นจาก
เก้าอี้แล้วยกมือตะเบ๊ะ ทำความเคารพผู้มีตำแหน่งสูงกว่าแม้จะมีศักดิ์เป็นอา
แท้ ๆ

“สวัสดิ์ครับสารวัตร”

“ทำคดีคนหายไปถึงไหนแล้ว ทางกรมฯ เขาถามฉันทุกวัน” สารวัตร
อัศวินนั่งลงบนที่เก้าอี้ของชายหนุ่มเมื่อเขาลุกขึ้นสละให้

อาวุธพนมมหายใจ “สายของเรายังไม่ได้เบาะแสอะไรทั้งสิ้น ผมเอง
ก็พยายามสืบจากรายชื่อที่ได้มา แต่ก็เหมือนกับว่าไม่มีที่ไหนเข้าช่วย”

สารวัตรใหญ่ก็หนักใจอยู่ไม่น้อย ถ้าคดีไหนหลานชายของเขา
สืบหาข้อมูลอะไรไม่ได้ นั่นหมายความว่าคดีนั้นอาจกลายเป็นคดีดำมืด

“ยังงั้นเราก็ต้องพยายามต่อไป แต่ถ้าพยายามเองไม่ได้ก็ต้องหาตัวช่วย”

“คุณอาจจะไปขอให้เตชินช่วยเหลือเราอีกครั้งครับ ถ้าทำแบบนั้น
ผมว่าเขาจะมาลบล้างบุญคุณเราภายหลังได้ ผมไม่อยากจะให้คุณเอาไปข้องแหว
กับเตชินเท่าไร ถึงจะเคยเป็นเพื่อนรักกันมาก่อน แต่อย่าลืมนะว่าเรากับเขา
อยู่คนละฟากโลก”

“เพราะอยู่คนละฟากโลกนี้แหละ เราถึงต้องขอความช่วยเหลือ
ไต่สวนการที่เราตามตัวอยู่มันไม่ใช่มนุษยธรรมดา เพราะถ้ามัน

ไม่เก่งจริง ไม่มีทางรอดพ้นสายตาสายสับอย่างเอ็งแน่”

ถึงจะอย่างนั้นก็เถอะ แต่มาเพียก็คือมาเพีย ถึงเตชินจะไม่กระทำการ อุกอาจขนาดสร้างความไม่สงบหรือก่อเหตุไม่มั่นคงให้สังคม แต่กาสิโนที่ทั้งเขา และสารวัตรเพียรสืบค้นที่ตั้งมาตลอดนั้นก็กำลังมอมเมาประชาชนให้ลุ่มหลง ในการพนันจนอาจก่อให้เกิดเหตุร้ายตามมาได้

“ผมขอลองด้วยตัวเองก่อน” สายสับหนุ่มบอกอย่างแข็งขัน

“หรือไม่เราก็ต้องหาทางแทรกซึมเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของพวกที่อยู่ ในรายชื่อ แล้วล้วงความลับที่อาจเกี่ยวข้อง” สารวัตรใหญ่เอ่ยด้วยท่าทาง ครุ่นคิด

“แล้วเราจะรู้ได้ยังไงว่าควรแทรกตัวเข้าที่ไหน” ผู้เป็นหลานเกิด คำถาม

“พวกที่ก่อคดีในช่วงนี้นั้นแหละคือคำตอบ”

“คุณอาหมายความว่า...”

อชวินกระตุกยิ้ม “ใครก็ตามที่กล้าก่อคดีในขณะที่ข้ากำลังวางกำลัง กวาดล้าง แสดงว่ามันไม่ได้เกรงกลัวอำนาจของรัฐ”

“นั่นหมายความว่า มันอาจเป็นพวกเดียวกับกลุ่มที่ก่อคดีลักพาตัว ที่ไม่เกรงกลัวคุกตะราง” ชายหนุ่มตอบประโยค

สิ่งที่พวกเขาทำได้ตอนนี้ก็คือการรอคอยเท่านั้นหรือ อารุธสังหรณ์ใจ ไม่ได้ว่าถ้าหากเขาไม่รับเร่งจัดการตามลำห้วยไธ้ตัวพอให้ไวที่สุดก็อาจมีผู้โชคร้าย กลายเป็นเหยื่อเกิดขึ้นอีก ซึ่งเป็นเรื่องที่เขายอมไม่ได้เด็ดขาด

“พี ๑ จำ พักเที่ยงแล้วมากินข้าวกันเร็ว วันนีธิดาเตรียมบาร์ส้มตำ ไวน์จะ เครื่องปรุงอุปกรณ์การทำการก็เตรียมไว้ในเต็นท์นั่นแล้ว มะละกอสดใหม่ จากไร่ของพนักงานเราเอง ใครอยากกินรสแซ่บแค่ไหนก็ตำกันเองได้เลยจะ เครื่องปรุงมีไม่อัน”

เสียงสวาน้อยร้องบอกเหล่าพนักงานที่ทยอยเดินตรงมาทางเดินที่
พักผ่อนหลังสิ้นเสียงสัญญาณเตือนว่าถึงเวลาพักกลางวันแล้ว เธอเอ่ยทักทาย
คนนั้นคนนี้ หากพบเจอใครที่คุ้นหน้าคุ้นตา หรือถ้ามีพนักงานใหม่เข้ามาติดา
ก็จะเข้าไปทำความรู้จักโดยไม่ถือตัว นี้อาจเป็นนิสัยแสนน่ารักของหญิงสาว
ผู้แสนจะมีมนุษยสัมพันธ์ดี

“ธิดา พ่อเรียกให้ไปรวมตัวกันที่เดินท์สำนักงานนะ”

เสียงของพี่ชายดังมาจากปลายแถวของพนักงานที่กำลังต่อคิว
รับอาหาร ธิดาจึงวางมือจากงานช่วยเหลือแม่ครัวของบริษัท เช็ดมือเช็ดมือ
แล้วเดินตามไปยังเดินท์สำนักงาน ซึ่งเป็นเรื่องน่าประหลาดใจที่เห็นว่าทีมงาน
คนสำคัญ ๆ ของชลธารคอนสตรัคชันอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา และ
ทุกใบหน้านั้นมีรอยยิ้มปรากฏ ยกเว้นพี่ชายและตัวเธอ

“มีอะไรกันหรือคะ ทำไมทุกคนถึงมารวมตัวกันได้แบบนี้” ถามไป
ด้วยความใคร่รู้ เห็นแต่ละคนมองหน้ากันไปมาด้วยแววตาเป็นประกาย

“นั่นสิ ทุกทีผมจะได้เห็นหน้าทุกคนก็เฉพาะตอนประชุมใหญ่” ฝ่าย
ก้องปฐพีก็สงสัยไม่แพ้กัน

“ไม่มีอะไรที่ทำให้เราต้องมารวมตัวกันได้ขนาดนี้ นอกจากจะมีข่าวดี
ของชลธารฯ หรอกครับ” ผู้จัดการฝ่ายการตลาดเป็นคนเปิดประเด็น

“ข่าวดี?” ก้องปฐพีเลิกคิ้ว หันไปสบตากับน้องสาว “ข่าวดีอะไรครับ
รีบบอกมาเถอะ ผมอยากรู้แล้ว”

ผู้จัดการฝ่ายการตลาดยิ้มกริ่ม มองไปทางผู้มีอำนาจสูงสุดของบริษัท
เพื่อโยนหน้าที่ใหญ่นี้ “ให้ท่านประธานบริษัทเป็นคนประกาศเถอะ นั่นแหละ
ดูสิ เขายิ้มไม่หุบแล้ว”

พอถูกแซวเกรียงไกรก็หัวเราะขำเขิน ก่อนจะกระแอมเล็กน้อย
เป็นการเกริ่นนำ “ข่าวดีก็คือ ปีนี้อาณาเขตได้งานโปรเจกต์ใหญ่มา”

“งานโปรเจกต์ใหญ่?” ก้องปฐพีทวนคำ

เกรียงไกรอธิบายต่อ “จำข่าวโครงการโรงแรมเจ็ดดาวริมแม่น้ำเจ้าพระยา
ที่ล้อมาตั้งแต่ปีกลายได้ไหม”

“งานที่มีแต่บริษัทก่อสร้างใหญ่ ๆ สู้ราคากันนะหรือคะ เอ๊ะ...นี่
อย่าบอกนะว่า...” คราวนี้ริต้าเป็นฝ่ายถาม ความตื่นเต้นระบวยั่ววนไบหน้า

ผู้เป็นพ่อยิ่งกว้าง กวาดตามองทุกคนแล้วประกาศเป็นทางการด้วย
เสียงดังฟังชัดว่า “พวกเราได้งานนั้นแล้ว เขาระบุว่าต้องชลธารฯ เท่านั้น”

ฝ่ายผู้จัดการก็ขอเสริมข้อมูลให้มันใจขึ้นไปอีก “เขาส่งบัตรเชิญให้ไป
ร่วมงานประกาศผู้ที่ได้รับคัดเลือกทำงานกับควีนส์คอร์ปบนเรือสำราญแบบ
เอกซ์คลูซีฟเลยนะครับ แต่ถ้าเราไม่ไปก็ถือว่าสละสิทธิ์”

“แบบนี้ก็ต้องไปสิครับพ่อ จะลังเลอะไร” ก้องปฐพีดีใจจนดวงตา
สีนิลเข้มแปลงประกาย

เช่นเดียวกับผู้เป็นน้องที่เกิดความรู้สึกริดาไปทั่วร่างกาย และ
ความยินดีนั้นก็เอ่อล้นล้นไว้อยู่ จึงร้องกรีดออกมาดังลั่นด้วยความดีใจ
จนทุกคนในบริเวณนั้นหันมามองด้วยความสนใจ

“เราต้องฉลอง เราต้องฉลอง ทุกคนคะเราต้องฉลอง พรุ่งนี้ริต้า
จะทำอาหารพิเศษเลี้ยงทุกคน พ่อคะ อนุ๋มตินะคะ” เธอประกาศให้คนอื่น
ทราบก่อนถามพ่อของตัวเอง แล้วใครจะกล้าปฏิเสธได้ลงคอ เกรียงไกร
จึงพยักหน้าพร้อมกับหัวเราะขำอาการดีใจมากมายของลูกสาว

“แต่ไม่น่าเชื่อที่ต้องเชื่อ งานนี้ผมแทบไม่ได้ไปลุยพาดฟันแข่งขันกับ
บริษัทอื่นเลยนะครับ แถมปีนี้เราก็ไม่ได้ออกบูทแนะนำบริษัทที่ไหน อยู่ดี ๆ
ก็มีงานวิ่งมาชน ที่สำคัญชื่อของเจ้าของโครงการกับผู้ร่วมทุนก็เชื่อมั่นได้ว่า
ไม่มีปัญหาเรื่องเงินทุนก่อสร้างแน่นอน”

นิตยสารเล่มหนึ่งที่รวบรวมการสัมภาษณ์และบทความด้านธุรกิจ
ถูกวางลงบนโต๊ะทันทีที่ผู้จัดการฝ่ายการตลาดพูดจบ ฉบับล่าสุดนี้มีภาพสตรี
ผู้สูงศักดิ์สวมใส่ชุดผ้าไหมสีดำเข้ม ไบหน้าเรียบเฉยไร้รอยยิ้มกับดวงตาคู่ที่

แสดงความมั่นใจเต็มเปี่ยม

“คุณหญิงราณีแห่งควีนส์คอร์ปเป็นแบ็กด้านการเงินให้แบบนี้ งานเราก็ราบรื่น สร้างได้ตามกำหนด ไม่มีล่าช้าแน่นอน แถมชลธารฯ ยังได้โอกาสสร้างชื่อในแวดวงมากขึ้นไปอีก ผมเชื่อมั่นเลยว่าแ่งงานนี้นางเดียวเราจะได้งานอื่น ๆ ตามมาโดยไม่ต้องไปแข่งราคากับใครให้เหนื่อยเหมือนเมื่อก่อน” เขาพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“ช้าไม่ได้แล้ว ธิดาต้องไปตลาดเดี๋ยวนี้ จะไปซื้อเครื่องปรุงมาทำอาหารปรุงนี้ เราจะมีงานฉลองต้อนรับความสำเร็จล่วงหน้า” หญิงสาวพูดไปก็รีบเดินไปคว้ากระเป๋าสะพาย รูดซิปลแล้วหยิบเอาสมุดจดบันทึกเล่มโปรดขึ้นมา จดรายการต่าง ๆ นานาที่ต้องซื้อ

“เลี้ยงวันเดียวไม่หมดก็เลี้ยงต่ออีกหลายวันก็ได้มั้ง จดรายการเป็นทางว่าแบบนั้น ใครจะไปช่วยหิ้วไหว” ผู้เป็นพี่เฝ้าอย่างอารมณ์ดี

แต่ดูเหมือนน้องสาวไม่ได้สนใจต่อปากต่อคำ เพราะมัวแต่จดรายการที่ต้องซื้อ เสร็จแล้วก็เก็บสมุดลงกระเป๋า และขณะที่รูดซิปลเห็นโซ่ทองพิกุลพิการขาดแหงก็อดคิดถึงจี้ดาวสีทองที่เคยส่องแสงเป็นประกายวับวาวไม่ได้ แต่ก็คงต้องทำใจ เพราะของชิ้นนี้นั้นไม่ได้มีราคาค่างวดใด ๆ มากนัก หล่นหายไปแล้วคงไม่มีใครตามเอามาคืน

“ธิดาไปซื้อของก่อนนะคะ จะได้ไม่กลับดึกมาก” เธอบอกลาทุกคน แล้วคว้านิตยสารที่วางอยู่บนโต๊ะติดมือขึ้นมา

“คุณหญิงราณีก็บอกอนาคตของควีนส์คอร์ป แม้ขาดหัวเรือใหญ่อย่างอดิภพไป แต่ราชนิแห่งควีนส์คอร์ปยังมั่นใจ ลั่นวาจาให้จับตาปรามณารายณ์ ทายาทแห่งปรเมศิวงค์ อนาคตผู้คุมบังเหียนยักษ์ใหญ่ทางการเงินให้ดี” เธออ่านข้อความพาดหัวแล้วก็ยิ้มยิ้ม ตื่นเต้นที่บริษัทของบิดาจะได้มีโอกาสทำงานให้คนใหญ่คนโตในแวดวงธุรกิจ

“ธิดาขอยืมอ่านก่อนนะคะ จะได้ทำความรู้จักลูกค้าของเราด้วย”

แต่ยังไม่ทันที่ธิดาจะเดินออกจากกลุ่ม เสียงโทรศัพท์มือถือของเกรียงไกรก็ดังขึ้น เจ้าของกิจการหนุ่มใหญ่มองเบอร์โทรของสายที่โทรเข้ามา แล้วก็ยืนคิ้วเมื่อพบว่าเบอร์ไม่รู้จัก

พักหลังมานี้มีคนโทรศัพท์มาหาเขาหลายสายเพื่อพยายามคุยต่อเรื่องซื้อที่ดินแทบทุกวัน จนแทบไม่อยากรับสายใดก็ตามที่เป็นเบอร์โทรศัพท์ไม่คุ้นตา แต่ครั้งนี้เกิดความลึกลับ หากเป็นการติดต่อจากตัวแทนโครงการใหญ่ที่เพิ่งได้งานไปละ ไม่รับก็คงจะไม่ดีแน่

“สวัสดีครับ ผมเกรียงไกรกำลังพูดสายครับ” เขารอกเสียงลงไป พลันถอนหายใจเมื่อฟังปลายสายพูดและรู้ว่าอีกฝ่ายต้องการอะไร

“ครับ ใช่ครับ ที่ตรงเนินเขานั้นเป็นของตระกูลฤทธิ์นาครครับ”

“สนใจจะซื้อ? คือคุณครับ ผมยังไม่มีความคิดจะขายที่ตรงนั้นนะครับ”

“เท่าไรก็ไม่ขายครับ” น้ำเสียงทวีความแข็งขึ้นเรื่อย ๆ

“จะขอนัดคุย? นัดคุยเพื่ออะไรครับก็ผมไม่ขาย เอาตามจริงแล้วเนี่ย คุณต้องคุยกับลูกสาวผมเพราะเธอเป็นเจ้าของที่แท้จริง แต่เธอยังไม่มีสิทธิ์ถือครองตามกฎหมาย ผมจึงเป็นคนจัดการแทนเธอทั้งหมด เข้าใจตรงกันนะครับ”

การสนทนาด้วยใบหน้าจริงจังและน้ำเสียงแกมขุ่นเคือง ทำให้ก้องปฐพี ธิดา รวมถึงผู้จัดการกับผู้ช่วยทั้งหลายสนใจว่าใครกันที่ทำให้เกรียงไกรคนนี้อารมณ์เสียได้

“เจ้านายของคุณจะร่ำรวยมาจากไหนผมไม่สนนะ ผมขอพูดสั้น ๆ ได้ใจความว่า ไม่ขาย!” เมื่อสิ้นสุดบทสนทนาด้วยคำยืนยันเดิม เกรียงไกรก็ตัดสายโทรศัพท์ทันที

“ใครหรือคะพ่อ”

“ใครก็ไม่รู้ไม่ได้ถามชื่อหรอก เขาโทรมาขอซื้อที่ของหนู” เกรียงไกร

บอกลูกสาวแล้วโบกไม้โบกมือ

เด็กสาวรู้ความหมายของใบหน้าละเหี่ยของบิดาดี จึงไม่ถามหาความอะไรต่อ เธอบอกลาทุกคนแล้วขึ้นรถเมล์เพื่อไปซื้อของตามรายการในซูเปอร์มาร์เกต รวมถึงหนังสือพื้นฐานการวาดเส้นที่ต้องการจากร้านหนังสือ แต่ก่อนที่เธอจะกลับ กลิ่นหอมของเนยและวานิลลาที่ลอยมาก็ทำปฏิกิริยาเคมีบางอย่างกับสมองเด็กสาวให้วอกแวก

จิตาชอบชิมขนมหวานของร้านต่าง ๆ พอ ๆ กับชอบทำขนมกินเอง ซึ่งเป็นงานอดิเรกที่เผื่อแผ่ให้คนอื่นอิมท้องได้ด้วย เธอขึ้นชอบนักรเวลาทีใคร ๆ ชิมขนมฝีมือเธอแล้วมีใบหน้ายิ้มแย้ม พร้อมกับคำชมว่าอร่อยแบบไม่เคยกินที่ไหนมาก่อน

คงไม่ผิดเท่าไรถ้าได้ลิ้มลองขนมออกใหม่ของร้านดัง เพื่อว่าจะเอาไปปรับสูตรให้เป็นสูตรเฉพาะของเธอเอง เมื่อหาเหตุผลเหมาะสมให้ตัวเองได้สองขาเรียกว่าก็พาร่างระหงเลี้ยวเข้าร้านขนมแล้วเลือกเมนูที่ต้องการซื้อกลับบ้าน จากนั้นพนักงานก็นำกล่องขนมบรรจุลงถุงกระดาษดีไซ์สวยงามยื่นให้ แต่ด้วยความรีบจึงไม่ทันได้ระวัง เธอหันไปชนกับใครคนหนึ่งจนข้าวของในมือทั้งของเธอและของคู่กรณีร่วงหล่นลงพื้น

“ตายแล้ว!”

จิตาอุทานออกมาพร้อมกับรีบก้มตัวลงเพื่อเก็บข้าวของที่กระจัดกระจาย แต่แล้วก็นึกขึ้นได้ว่าควรขอโทษคนที่เธอซุ่มซำเดินชนก่อน

“ขอโทษนะคะ หนูเดินไม่ระวัง ขอโทษจริง ๆ” เอ่ยบอกแล้วรีบก้มช่วยเขาเก็บข้าวของก่อนส่งให้ แต่พอได้เงยหน้าก็สบประสานกับดวงตามคนที่จับจ้องมองมาอยู่แล้ว แต่ที่สะดุดใจเธอที่สุดคงเป็นรอยยิ้มกว้างที่ทำให้เกิดรอยบุ๋มลึกบนแก้มทั้งสองข้างของเขา

“ข้อแรก ผมยังไม่ตาย คุณก็ยังไม่ตาย ข้อที่สอง ถ้าคุณตั้งใจชนผม เราคงมีเรื่องกันแน่ เพราะผมเป็นคนไม่ยอมคน และข้อที่สาม...”

เขาใช้น้ำเสียงนุ่มเผลอจาขณะย่อตัวลงเก็บถุงขนมและนิตยสารที่ตกลงบนพื้น แล้วเงยหน้ามองสาวน้อยพร้อมกับยิ้มกว้างจนเห็นลักยิ้มที่แก้มทั้งสองข้าง

“ผมให้อภัย แต่ที่ให้อภัยไม่ใช่เพราะผมใจดีกับคนสวยนะครับ แต่เพราะคุณขอโทษผมจึงยอมให้อภัย”

จิตายิ้มแห้ง ๆ รับผิดชอบต่อคืนแล้วหลบสายตากริ๊งกริ๊งที่ส่งมาให้อย่างเปิดเผย รีบเอ่ยพลางก้มหัวเพื่อบอกให้เขารู้ว่าเธอขอตัว

“หนูผิดจึงต้องขอโทษค่ะ ขอตัวนะคะ”

“จะสอบวาดเส้นเพื่อเข้ามหาวิทยาลัยหรือ มีหนังสือที่ดีกว่าเล่มนี้นะ ถ้าได้ฝึกตามละก็ ต่อให้ตัวแบบยากแค่ไหนก็วาดได้” เขาส่งเสียงบอกตามหลังขณะที่เด็กสาวความสูงเท่าอกกำลังเดินห่างออกไป

“จริงหรือคะ” เธอหยุดเท้าแล้วหันกลับไปถามเขาทันที

ชายหนุ่มพยักหน้า “จริงสิ แต่เสียดยที่มันไม่มีขายในไทย และมันก็เป็นภาษาฝรั่งเศส”

จิตาห่อปากเมื่อได้ยิน “คงจะแพงน่าดู แถมเป็นภาษาฝรั่งเศสอีก หนูอ่านไม่ออกหรอกค่ะ ขอขอบคุณที่แนะนำนะคะ” พูดแล้วก็ก้มศีรษะอีกครั้งและหันหลังเดินต่อ

“แต่มีที่หนึ่งที่สามารถให้ยืมหนังสือเล่มนั้นอ่านฟรี”

คำพูดของเขาหยุดเธอได้อีกครั้งหลังจากที่เดินห่างออกไปสามก้าว สาวน้อยหมุนตัวหันมาเอียงคอมองชายหนุ่มที่เดินเข้ามาใกล้เพื่อยื่นกระดาษใบเล็กให้

“นี่นามบัตรของฉัน ฉันเป็นผู้อำนวยการของโรงเรียนนี้ ถ้าเธอสนใจจะจัดคอร์สพิเศษตัวเข้มให้โดยเฉพาะ”

“คุณภิกษานเตร ปรมศศิวงค์...ผู้อำนวยการโรงเรียนศิลปะและการดนตรีคีตศิลป์” เด็กสาวอ่านชื่อบนนามบัตรเสียงเบา

คีตศิลป์เป็นโรงเรียนสอนศิลปะที่มีชื่อเสียงมาก และค่าเรียนก็แพงมากเช่นกัน ซึ่งเหตุผลที่เธอไม่เคยสนใจอยากเรียนที่นี่เพราะไม่ยากให้บิดาเสียค่าใช้จ่ายแพง จึงต้องใช้วิธีเก็บเงินค่าจ้างที่ได้จากการช่วยงานพี่ๆ ในบริษัทซื้อหนังสือเล่มที่เขابอกว่าไม่ตีเท่ากับหนังสือเล่มนั้น

แต่...นามสกุลนี้ เด็กสาวถูกคิดได้ทันใด เขาเป็นอะไรกับคุณหญิงราณีกัน

“เรียกฉันว่าพี่เนตรเถอะ อายุเราไม่น่าจะห่างกันมาก เธอละชื่ออะไร”

“เอ่อ...” ธิดาลังเลที่จะบอกชื่อตัวเอง ถึงแม้เขาจะใช้นามสกุลเดียวกันกับคนบนหน้าปกนิตยสาร แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอต้องไว้วางใจเขา

“ที่ถามชื่อเพราะว่าถ้าเธอไปสมัครเรียน ฉันจะได้บอกกับทางฝ่ายลงทะเบียนว่าให้เก็บราคาพิเศษ คิดเสียว่าชดใช้ค่าขนมหน้าและนั่นแล้วกัน”

สาวน้อยรีบเปิดถุงขนมในมือดู และมันก็เลยอย่างที่เขาบอกจริงๆ ถ้าเดาชีวิตล่วงหน้าได้ เธอคงเปลี่ยนจากแค้ไปเป็นขนมที่ทนต่อการกระแทก

“และแต่ก็กินได้ค่ะ เอ่อ...หนูชื่อธิดาค่ะ”

“นามสกุลละ”

“เอาไว้ตอนที่ธิดาไปสมัคร ธิดาจะบอกว่าเป็นคนที่คุณภิมาเนตรชนจนแค้...เมนูนี้หน้าและโอเคไหมคะ” บอกโดยตั้งใจละวันชื่อแค้ไว้

“ได้สิครับ แต่อย่าตัดสินใจซ้านัก เพราะคอร์สนี้เป็นคอร์สพิเศษหวังว่าเราจะได้เจอกันเร็ว ๆ นี้” บอกแล้วคลี่ยิ้มกว้าง จากนั้นก็ขีบตาข้างหนึ่งให้ก่อนจะหมุนตัวเดินเข้าร้านขนมไป

บนถนนสายธุรกิจยามพลบค่ำของเมืองหลวงนั้นยังคงมีความวุ่นวาย แต่ภายในรถยนต์ยุโรปคันหรูซึ่งเคลื่อนตัวเชื่องช้าไปตามคลื่นจราจรแสนติดขัดนั้นห้ามมิให้เสียงจากภายนอกเล็ดลอดเข้าไปทำลายสมาธิของ

รองประธานหนุ่มในชุดสูทสุดสมาร์ท ซึ่งกำลังอ่านรายงานผลประกอบการของบริษัทที่เขาสั่งชะลอการอนุมัติเงินทุนต่อไป

การตัดสินใจครั้งนี้อาจมีผลชี้ชะตาบริษัทที่ว่ามันได้ แต่ถ้าเขาไม่ทำอะไรเด็ดขาดก็อาจสร้างปัญหาอื่น ๆ ตามมา ซึ่งนั่นก็เป็นสิทธิโดยชอบธรรมในฐานะรองประธานบริษัท ทว่านอกจากคนในครอบครัวแล้ว ไม่มีใครรู้ว่าเขามีก่อนช้อยต่อผู้เป็นย่าที่เลี้ยงดูอุ้มชูเขามาตั้งแต่วัยเยาว์

เรียกได้ว่าเจ้าของกระดานชีวิตของเขาคือคุณหญิงราณี โดยที่เกมกระดานนี้มิเขาเป็นหมากก้าวเดินตามคำสั่ง และทุกคำสั่งนั้นเขาน้อมรับทำเพื่อทดแทนคุณ แต่บางคำสั่งนั้นก็สุดจะกล้ำกลืน...

“คุณปรานจะตรงกลับบ้านหรือให้ผมไปส่งที่คอนโดครับ” เสียงถามของคนขับรถแทรกการใช้สมาธิ

“ไปส่งผมที่คอนโดที่ครับ แล้วพรุ่งนี้ผมจะขับรถไปควีนส์คอร์ปเอง”

ชายหนุ่มตอบแล้วปิดแฟ้มหลังจากอ่านรายงานหน้าสุดท้ายจบ จากนั้นแหงนมองขึ้นไปเหนือตึกแถวที่เรียงตัวเป็นแนวยาว คงเป็นเพราะไฟเมืองจัตจำ จึงทำให้เขาเห็นแคสเทอแซมของผ้าแพรผืนใหญ่ปกปิดแสงดาวที่ควรเผยตัวบนท้องฟ้ายามรัตติกาล

พลันนึกอะไรบางอย่างขึ้นได้ มีอหนายหีบกระเป๋าสตางค์ออกมาจากกระเป๋ากางเกง แล้วความหาของที่เก็บได้ตรงที่ดินบนเนินเขาที่ศรีราชาออกมาพิศดู ไม่มีดาวบนฟ้าแต่ก็ยังมีเจ้าดาวดวงนี้อยู่ในมือ แล้วเอ่ยรำพึงพลางมองดาวโลหะสีทอง

“เจ้าของแกเขายังตามหาแกอยู่หรือเปล่านะ”

เมื่อสารถิผู้ซื้อสัตย์พาเขามาถึงที่หมาย รองประธานหนุ่มก็พาร่างแสนเหนื่อยล้าขึ้นไปยังชั้นซึ่งเป็นห้องของตน เขาแกะคีย์การ์ดแล้วก้าวขาเข้าห้องชุดสุดหรูในคอนโดมิเนียม แต่ภายในห้องนั้นกลับเปิดไฟสว่างไสวก่อนที่เจ้าของห้องจะได้เข้าไปเสียอีก แล้วสายตาก็พลันสะดุดเข้ากับกระเป๋านาง

สีน้ำเงินเข้มบนโซฟา ซึ่งเจ้าของกระเป๋านั้นก็ไม่ใช่คนอื่นคนไกล

“ปริม”

เขาเรียกหาเจ้าของกระเป๋า ก้าวขาเดินตามกลิ่นน้ำหอมแสนคุ้นเคย ที่โชยมาแตะจมูก จนถึงบานประตูห้องนอนที่แฉับอ้าคล้ายจิงโจ้ถูกเปิดค้างไว้ ชายหนุ่มจึงผลักประตูเข้าไป แต่ยังไม่ทันได้ถามไถ่หาเหตุผลอะไร ร่างออรชร ที่รออยู่แล้วโผล่เข้ามาบอกเธอว่า

“กลับมาแล้วหรือคะ” ไม่นานนั้น เธอยังเขย่งตัวขึ้นหอมแก้มเขา พอดใหญ่ และอดอดอ้อนเสียงหวาน “ฉันทักเวลแทบแย่ กลัวว่าวันนี้คุณจะไม่มาค้างที่คอนโด”

“คุณก็รู้ว่าผมจะมาค้างที่นี่ช่วงประชุมใหญ่ทุกกลางเดือน” มือหนา จับเอวคอดแล้วดันออกอย่างนุ่มนวล จ้องมองผู้บุกรุกสาวด้วยแวตาท่อนโยน “แล้วทำไมไม่โทรมาบอกผมก่อนว่าคุณจะมา”

“คือ...พอคิดว่าฉันเพิ่งเสร็จงานปิดต้นฉบับให้นิตยสารไปค่ะ แล้วก็เพลียมากจนกลับบ้านไม่ไหว เลยคิดว่าจะมา ขอค้าง คุณคงไม่ว่าอะไรนะคะ” เธอบอกแล้วหมุนตัวเดินนวยนาดไปหย่อนตัวลงบนเตียง

ปราณนารายณ์ยิ้มที่มุมปาก มองร่างออรชรในเดรสสายสปาเกตตี สีน้ำเงินเข้มรัดรูปงามตา “พ่อของคุณรู้เรื่องที่เรากลับมาคบกันหรือเปล่า แล้วถ้าคุณไม่เข้าบ้านคืนนี้ เขาจะส่งคนมาสังหารผมไหม”

“คุณกลัวพ่อฉันหรือกลัวการเป็นข่าวฉาวกับฉันกันแน่คะ” คนบนเตียง พูดยิ้มประซัดประชัน

“เป็นข่าวฉาวกับคุณ?” ปราณนารายณ์ยกยิ้ม ถามด้วยน้ำเสียงขบขัน ก่อนเดินตรงเข้ามาหาและหย่อนตัวนั่งลงด้านข้างหญิงสาว จับจ้องมองดวงตาคมสวยที่แต่งแต้มสีเทาหม่น “ไม่หรอกครับปริม ผมไม่กลัวเป็นข่าวกับคุณหรอก แต่ไม่อยากให้คุณทะเลาะกับเสีย”

ปริมประภาถอนหายใจ หันหน้าไปอีกทางหลีกเลี่ยงการสบตา

“อย่าหวังว่าพ่อฉันจะคิดยังไงเลยล่ะ”

“ก็เพราะเขาเป็นพ่อคุณนี่ครับ ผมก็เลยแคร์”

หากแต่ปริมประภาอ่านแวตตาของเขาออก และรู้ว่าพ่อของเธอไม่มีใครชอบหน้าชายหนุ่มผู้นี้มาแต่ไหนแต่ไร แม้ว่าเขาจะเป็นหลานชายแท้ ๆ ของคุณหญิงราณีก็ตาม ยิ่งตอนที่พ่อรู้ว่าปราณนารายณ์เป็นคนตัดสินใจไม่เพิ่มทุนช่วยเหลือยามองอาจพาณิชย์ก็มีปัญหา พ่อของเธอก็ยังเพิ่มความเกลียดชังในตัวเขามากขึ้นเป็นทวีคูณ แต่กระนั้นพ่อของเธอก็ไม่อาจคัดค้านการกลับมาคบกันใหม่ของเธอและเขาด้วยเห็นผลของความจำเป็น

หญิงสาวสวมกอดเอวชายหนุ่ม แนบใบหูเข้ากับต้นแขนแกร่ง เอ่ยพูดเสียงออดอ้อน “แต่...คนเราก็กี่เปลี่ยนแปลงกันได้ไม่ใช่หรือคะ”

เขาหัวเราะในลำคอ “สำหรับพ่อของคุณคงต้องมีพลังเหนือธรรมชาติอะไรสักอย่างที่ทำให้เขาเปลี่ยนแปลงได้”

หญิงสาวนิ่งงันไปชั่วครู่ ก่อนหาคำพูดตอบกลับเบี่ยงเบนความสนใจจากประเด็นของบิดา “จะด้วยพลังธรรมชาติอะไรฉันไม่รู้หรอกค่ะ รู้แต่ว่าฉันคิดถึงการคบกับใครสักคนแบบจริงจัง และคนคนนั้นก็คือคุณ”

“คบแบบจริงจัง?” คิ้วเข้มเลิกขึ้น “คุณกับผมนะหรือ”

“ฉันเห็นแค่คุณคนเดียว” ดวงตาคมซึ่งสื่อความหมายในคำพูดเต็มเปี่ยม “ครั้งนี้มันจะไม่เหมือนหลายครั้งที่ผ่านมา ฉันสัญญาว่าจะไม่โกรธ ไม่โมโหอะไรทั้งนั้นหากคุณไม่มีเวลาให้ฉัน เพราะฉันรู้งานของรองประธานยุ่งมากแค่ไหน”

รอยยิ้มบางประดับมุมปากหยัก น่าจะเป็นสัญญาณของเอือมระอาที่ยังโยเยเกี่ยวใจเขาให้กลับมาพันผูกกับเธอได้อย่างในอดีต แต่เสียงถอนหายใจภายใต้แผ่นอกแกร่งนั้นฟังแล้วช่างหนักอึ้งคล้ายว่าในใจของเขามีทั้งเหล็กกดทับไว้

“ผมกลัวว่าจะไม่มีเวลาให้คุณยิ่งกว่าเมื่อก่อน ยังมีอะไรที่ผมต้อง

รับผิดชอบมากมายรออยู่ข้างหน้า”

ทั้งคำเอ่ยกับแววตาสีน้ำตาลคู่ที่หม่นเศร้าสร้างความกังวลใจให้หญิงสาวอย่างช่วยไม่ได้ มีบางทั้งสองยกสัมผัสگرامแกร่ง พยายามจ้องมองดวงตาของชายหนุ่มให้ลึกถึงหัวใจ “ฉันรู้ว่า คุณจะผ่านทุกอย่างไปได้ แต่ขอให้ฉันเคียงข้างไปกับคุณ...ได้ไหมคะ”

“คุณจะอยู่ข้างผมจริงหรือ” ยามใบหน้าหล่อเหลาระบายยิ้มนั้นช่างมีเสน่ห์นัก ยิ่งยามที่ดวงตาสีสวยของเขาเปล่งประกายคล้ายแก้วเจียรไนก็ยิ่งดึงดูดสายตา

แต่ปริมประภาไม่ได้มองเขาเพียงแค่วุ่บกาย ภายใต้อุปนิสัยสง่างาม เขาเป็นคนมีความคิดเฉียบแหลมดั่งคมเขี้ยวพยัคฆ์ ดังเช่นเขากำลังใช้ดวงตาคู่นั้นอ่านความคิดของเธอ และเพราะเคยเป็นมากกว่าเพื่อนสนิท ปริมประภาจึงรู้วิธีจัดการกับสถานการณ์ในตอนนั้น

หญิงสาวปั้นยิ้มสดใส โนม้ใบหน้าเข้าใกล้ ประทับเรียวปากอิมส์แดงไว้นบนเรียวปากหยัก ค่อย ๆ สัมผัสเขาแผ่วเบา เมื่อได้ยินเสียงครางพิ้งใจจากชายหนุ่มจึงเลื่อนมือลงลูบไล้ที่ต้นคอแกร่ง ก่อนคลายเนื้กไพลดความเคร่งเครียด แล้วปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตของเขาทีละเม็ดเพื่อสอดมือสัมผัสไอร้อนของแผงอกเต็มแน่นไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ

“อย่างน้อยคืนนี้...คุณจะมีฉัน” กระซิบแผ่วแล้วขบเม้มใบหู จากนั้นเอนหลังลงพร้อมเกี่ยวต้นคอชายหนุ่มให้โน้มตัวลงทาบ

ไฟราคะในกายจุดติดง่ายในยามที่หัวใจอ่อนล้าและต้องการการปลอบประโลม ปากหยักจึงพร้อมมอบจุ้มพิตร้อนหล่อหลอมตัวเธอให้ละลายไปกับทุกสัมผัส เบียดร่างแกร่งเข้าหาเรือนร่างนุ่มเนียนของหญิงสาวแนบแน่น

ปริมประภาหลับตาพริ้มปล่อยให้ทุกสิ่งเป็นไปตามครรลองของอารมณ์ซึ่งมันจะนำเธอไปสู่เป้าหมาย ทว่าความรู้สึกหวิวหวาดถูกซัดหายไป ในทันทีตอนที่มิเสียงข้อความเข้า หญิงสาวจึงรีบเรียกความสนใจของเขา

ไม่ให้หันเหไปจากเธอด้วยการรังสีระลงมาแล้วมอบจูบเร้าร้อนให้

หากแต่ก็พ่ายแพ้ต่อเสียงข้อความที่ดังรัวเหมือนเด็กชนแกลังกอดอด
หน้าบ้าน เขาผล่อออกจากตัวเธอแล้วหยิบโทรศัพท์ออกจากกระเป๋าอ่าน
ข้อความ ก่อนพ่นลมหายใจเสียงดัง

“ผมต้องกลับบ้าน แต่คุณนอนที่นี่ต่อไปได้ตามสบาย” คิ้วเข้มย่นเข้าหา
กัน

“อะ...อะไรนะคะ” หูของเธอคงเพี้ยนไป จึงฟังได้เช่นนั้น

แต่เมื่อเธียวก่อนจุมพิตแผ่วที่หน้าผากมน แล้วรีบลุกจากเตียง
เดินออกจากห้องไปพร้อมกับการคุ้ยโทรศัพท์เสียงดังราวกับเกิดการโต้เถียง
กับคนในสาย ปริณประภาจึงได้รู้แจ้งว่าเขาทิ้งเธอไว้กับความวาบวามที่ยัง
คุกรุ่นอยู่!

หญิงสาวขบกราม หุบมือลงบนเตียงระบายความโกรธซึ่ง มั่นใจว่า
คนที่โทรมาขัดจังหวะเข้าด้ายเข้าเข็มคือคุณหญิงราณี อุปสรรคสำคัญซึ่งคล้าย
เป็นกำแพงที่เธอต้องหาทางทะลุทะลวงเข้าหาตัวชายหนุ่มให้ได้ ในขณะที่พ่อ
ของเธอไม่ชอบปรานนารายณ์ คุณหญิงราณีก็ไม่ชอบเธอเช่นกัน ไม่ถึงขนาด
เรียกว่าเป็นไม้เบื่อไม้เมากัน แต่ยามที่ต้องเข้าหาคุณหญิงทีไร เธอจะถูก
จ้องมองด้วยสายตาคันหนาราวกับตำรวจสอบสวนผู้ร้าย

แต่การกลับมาสานสัมพันธ์กันใหม่นี้ เธอต้องทลายกำแพง
อุปสรรคทั้งปวงลงให้ได้ เพราะมันไม่ใช่แค่หาคุ้ตเตยามเหงาอย่างที่ผ่านมา
เธอต้องการมากกว่านั้น เธอต้องการแต่งงานกับเขา ฉะนั้นจะต้องใช้พลัง
เหนือธรรมชาติหรือพลังปลูกเสกอะไรอย่างที่เขาประชดช่วยด้วยหรือเปล่า
เธอไม่รู้

รู้แต่ว่าเธอต้องทำให้สำเร็จ!





บทที่ 3

เธอคือ...ริต้า กุณธินาคา

ความเร็วของเครื่องยนต์สมรรถนะสูงทำให้เขากลับมาถึงคฤหาสน์
ปรเมศศิระวงศ์ได้ในเวลาไม่ถึงชั่วโมง แต่ปรานณารายณ์รู้สึกถึงการถูกคุกคาม
เวลาส่วนตัวจากคุณย่าของตนมากขึ้นทุกวัน จึงขอล่วงเวลาไว้ให้ตัวเอง
ได้ทบทวนและคลายความตึงเครียดที่กำลังพุ่งขึ้นเป็นเส้นกราฟหน้าผาสูงขึ้น
ไม่ต่างกับกราฟหุ้นน้ำมันดิบที่ถูกปล่อยข่าวว่าควินส์คอร์ปจะเข้าซื้อ

แล้วหุ่นตัวนี้ก็มาแรงเสียด้วย เพราะมันมีมูลค่ามากกว่าจะทำให้
คุณหญิงราณีบังคับจิตใจหลานชายให้ยอมทำในเรื่องที่ผิดมากที่สุดในชีวิต ซึ่งคืนนี้
คงเป็นคืนแห่งการทวงคำตอบ

ยานพาหนะคันโปรดพาเขาผ่านซุ้มประตูทางเข้าของคฤหาสน์ภายใน
หมู่บ้านจัดสรรโครงการใหญ่นาม Hidden Wood แต่ทิศทางของเขายัง
ไม่หันเหสู่บ้านพักของตระกูลปรเมศศิระวงศ์ ชายหนุ่มเลือกบังคับพวงมาลัยรถ
ให้นำเขาไปหยุดที่ริมเนินเหนือทะเลสาบจำลองขนาดใหญ่

เขาดับเครื่องยนต์แล้วก้าวลงจากรถ ทอดสายตามองความเงียบสงัด
ของผิวน้ำสีดำที่สะท้อนประกายแสงจันทร์สดสวยได้ราวกับเป็นกระจกเงา
จากนั้นเอนตัวพิงกับรถแล้วหยิบบุหรีม้วนยาวจากซองขึ้นจุดไฟ สูดควันเอา

สารนิโคตินเข้าปอดแล้วปล่อยออกทางจมูกและปากอย่างบางเบา ให้กลุ่มควันสีเทาลอยขึ้นไปในอากาศท่ามกลางความเงียบสงัด

ดวงตาคมปิดเปลือกตาลงเพื่อใช้ประสาทหูรับสัมผัสกับสิ่งรอบกาย แทนสายตา ฟังเสียงยอดหญ้าพลิ้วไหวตามแรงลม ได้ยินเสียงหรีดหิ้งเรไร ร้องเพลงประสานกัน และเสียงหัวใจที่กำลังเต้นเป็นจังหวะในความมืดมิดเงียบสนิท

กระทั่งมีแรงสั่นสะเทือนที่กระเป๋ากางเกงซึ่งได้ทำลายความสงบให้หายไป ปรานณารายณ์ลืมตาและล้วงโทรศัพท์จากกระเป๋ากางเกงออกมาดูเบอร์ที่ปรากฏ เกิดรอยยิ้มบางระบายบนใบหน้า รองประธานหนุ่มวางนิ้วแกร่งสไลด์หน้าจอรับสายให้บรรลู่วัตถุประสงค์การใช้งานของมัน

“ในลูกชาย ยังหายใจสะดวกดีอยู่ใช่ไหม” ปลายสายเป็นฝ่ายกล่าวก่อนจะปล่อยให้ชายหนุ่มเปล่งเสียงหัวเราะ

“พ่อจะฟังเสียงซีพอร์ของผมไหมล่ะครับ”

เขาได้ยินคนปลายทางหัวเราะเช่นกัน จึงเอ่ยถามถึงคนที่คิดถึงอีกคน

“แม่สบายดีไหมครับ”

“อะไรกัน ไม่เห็นถามพ่อบ้าง แม่แก่นะสบายกว่าพ่ออีกนะ”

“ก็เพราะผมรู้ว่าพ่อสบายดี อาจจะสบายดีกว่าผมด้วยซ้ำไปเลยไม่ได้ถามไถ่ล่ะครับ” ปรานณารายณ์พนันควันบุหรี่ แหงนมองกลุ่มควันสีเทาจางที่กำลังลอยขึ้นไปบนอากาศ ได้ยินเสียงหัวเราะเบา ๆ จากอีกฝ่ายก่อนตามด้วยคำถามเหมือนกันทุกครั้งที่ท่านติดต่อมา

“แล้ว...คุณย่าของเอ็งล่ะ...เขา...สบายดีไหม”

ชายหนุ่มผ่นลมหายใจ ก่อนเอ่ยคำตอบแบบเดียวกับทุกครั้ง “ก็แข็งแรงดีครับ”

“ได้ยินแบบนี้ก็สบายใจ พ่อจะได้ไม่ต้องห่วงอะไร”

คำพูดของบิดาสร้างรอยยิ้มให้ชายหนุ่ม ด้วยรู้ว่าท่านทั้งรักและ

ห่วงใยในตัวคุณย่ามากแค่ไหน แต่เพราะการสละเก้าอี้ประธานบริษัททิ้ง แล้วหนีไปเป็นช่างภาพสารคดีตามความฝัน ทำให้คุณย่าโกรธเคืองจนเกือบ ตัดแม็ต์ดลูก หากแต่ก็ยังมิตัวตายตัวแทนคือเขา ที่คุณหญิงราณีกำลังปั้น ให้เป็นผู้นำควีนส์คอร์ทคนต่อไป ในขณะที่ตัวท่านดำรงตำแหน่งรักษาการแทน อดีตประธาน

“แล้วพ่อจะกลับเมื่อไหร่ครับ” กระนั้นก็อยากถามไถ่ถึงการกลับมา “คงอีกนาน”

แม้คำตอบที่ได้ทำให้หัวใจผู้ฟังห่อเหี่ยว แต่ชายหนุ่มก็ไม่คิดฉุดรั้ง ความสุขของบิดา “ฝากบอกแม่ด้วยว่าผมคิดถึง”

จากนั้นก็ถามไถ่การเป็นอยู่ของกันและกันอีกสักพักจึงบอกคำลา ปราณนารายณ์ไม่ได้บอกพ่อเรื่องที่กำลังกลัดกลุ้ม เพราะไม่อยากสร้างความ บาดหมางระหว่างคุณย่ากับบิดาให้มากขึ้นไปกว่าเดิมอีก

เขาสุดควันบุหรืกลุ่มสุดท้ายเข้าปอดแล้วขี้นุหรืกับตลับโลหะ ดับเปลวร้อนสีแดงก่อนเก็บใส่กระเป๋า แต่เมื่อปลายไฟมวนบุหรืดับลง ดวงตา คมก็เห็นแสงวิบวับล่องลอยอยู่เหนือดงดอกอ้อริมทะเลสาบเบื้องล่างชัดเจน รอยยิ้มอ่อนโยนจึงเกิดขึ้นบนใบหน้าหล่อเหลา แล้วก็ขึ้นรถขับออกไป

เมื่อบังคับให้รถเคลื่อนไปตามถนนจนผ่านประตูอัตโนมัติของ คลุหาสน์ปรเมศศิระวงศ์ ปราณนารายณ์ปิดไฟหน้ารถแล้วถอยเข้าจอด ในโรงรถของคลุหาสน์ให้เงียบที่สุดเท่าที่เครื่องยนต์ของรถรุ่นนี้จะทำได้ จากนั้นมองไปทางตึกใหญ่ เห็นไฟในตึกยังสว่างไสว และเพราะยังไม่อยาก เดินผ่านโถงใหญ่ที่มีโอกาสพบคุณหญิงราณีจึง ฯ

ชายหนุ่มจึงตัดสินใจเลือกใช้เส้นทางด้านหลังเรือนหลังใหญ่ซึ่งเป็น ทางที่ไม่ได้ดูแลใส่ใจมากนักจากคนสวน ขยายวก้าวอย่างเงียบเงียบ แม้ จะหลีกเลี่ยงการเหยียบวัชพืชตัวร้ายที่ไวต่อการสัมผัสไม่ได้ก็ตามที ดวงตา สีนํ้าตาลเข้มเพ่งมองในความมืดหาต้นทางนกยูงฝรั่งต้นใหญ่

แต่ก่อนกระโดดถีบตัวจับกิ่งก้านที่โน้มลงมา ขาของเขาก็สัมผัสถึงความนุ่มของเจ้าเหมียวขนฟูสีขาวที่วิ่งมาถูไถเพราะจับสัญญาณการกลับมาของเขาได้

ปราณนารายณ์แ้มยิ้ม อุ่มมันขึ้นมาขี้อ้อย่างเอ็นดู “ไม่ได้เจอกันหลายวัน คิดถึงฉันท้มหรือเปล่าเจ้าเหมียว”

พูดหยอกล้อแล้วปล่อยมันลงพื้น จากนั้นใช้สองมือจับกิ่งที่อยู่ใกล้มือแน่นแล้วดึงตัวเองขึ้นท่าแรงโน้มถ่วง ขาเกร็งไต่ขึ้นอย่างชำนาญจนไปถึงกิ่งที่ใกล้หน้าต่างห้องนอนของตน เมื่อจับได้กิ่งสุดท้ายก็ถึงเวลาที่ต้องใช้แรงเหวี่ยงเพื่อพาตัวข้ามหน้าต่างเข้าไป แต่มือใหญ่เกือบเลื่อนหลุดจากกิ่งไม้มือมีใบหน้าที่ใครคนหนึ่งยื่นออกมาทักทายจากหน้าต่างห้อง

“ว่าไงจะพ่อสุดหล่อ เขารอตัวเองในห้องตั้งนานนะ”

“ไอ้เนตร ไอ้เวอร์ ตกใจหมด!” ปากไวคำไปก่อนแล้วรีบจับยึดกิ่งไม้แน่น โหนตัวผ่านเข้าหน้าต่างห้องใช้เท้าเตะพื้นเสียงเบา

“เด็กคนนั้น...กูไปเจอมาแล้ว” ภิขานเนตรพูดพลาทงหมุนตัวเดินไปลึมนอนบนเตียงใหญ่

“แล้วเธอยังไง” เจ้าของห้องเดินตามไป โดยมีแมวน้อยขนปุยกระโดดหยอียดตามเขาเข้ามาเช่นกัน

ศิลปินหนุ่มไหวไหล่ ทอดสายตามองไฟบนเพดาน “ก็ดูยังไม่ไวใจกูไม่รู้ว่าจะหลงกลเข้าแผนของมึงหรือเปล่า”

ปราณนารายณ์ถอนหายใจยาวขณะทรุดตัวนั่งบนเตียง เจ้าเหมียวได้ทีกระโจนขึ้นไปนั่งตัก นอนขบนิ้งอ่อนให้เกาคาง “ต้องรอดูกัน มึงจัดการในส่วนของมึงให้ดี ที่เหลือกูจะจัดการเอง”

“ปราณ”

เขาหันหน้าไปตามเสียงเรียก เห็นแววตาของน้องชายที่ละจากไฟเพดานมามองสบ

“กว่ากู...ชอบเขาเข้าแล้ววะ”

ปารณารายณ์เลิกคิ้วถาม “ล้อเล่นใช่ไหม”

“ถ้ามันไม่ทำให้แผนมึงเสีย กูขอเขาได้มัย”

น้ำเสียงจริงจังจนคนฟังเจ็บไปอีตึกใจ ไม่ใช่ว่าน้องชายผู้นี้ไม่เคยรักใคร่มาก่อน ซ้ำยังเป็นคนมารัก หากแต่แวตาคู่นั้นทำให้เขารู้สึกว่าคำพูดที่ออกจากปากของภิกษานเตรครั้งนี้จริงจังแค่ไหน

“กูกับเขาจะไม่เกี่ยวข้องกันมากกว่าแผนที่วางไว้”

บอกไปอย่างนั้นก็สร้างความปริดาให้กับผู้เป็นน้องที่ยังพรั่นพรัดนาถึงรอยยิ้มหวานหยดย้อย ดวงตาเป็นประกายของคนเกิดรักแรกพบทำให้ฟังจนคนฟังชักอวยากรู้แล้วว่า เด็กสาวที่ให้คนไปแอบสืบเรื่องของเธอนั้น ตัวจริงจะเป็นดังเช่นคำโฆษณาของภิกษานเตรหรือไม่

กระทั่งเข้มนาฬิกาเตือนให้ต้องพาตัวเองไปพบคุณหญิงราณีที่ห้องทำงาน เขาจึงปล่อยแฉวน้อยลงพื้นแล้วก้าวขาเดินออกจากห้อง ปล่อยให้ น้องชายครอบครองเตียงนอนเพื่อฝันถึงคนในห้วงความคิดต่อไป

บ้านหลังใหญ่ทำให้ต้องใช้เวลาลักพักกว่าจะไปถึงห้องเป้าหมาย เขาเดินลงบันไดไปตามโถงทางเดิน ผ่านห้องรับแขกกว้างขวาง ผ่านห้องเปียโน ผ่านสตูดิโอศิลปะของภิกษานเตร จงใจก้าวขาให้ช้าเพื่อถ่วงเวลาให้นานที่สุด จนมาหยุดตรงหน้าประตูบานใหญ่ สูดลมหายใจเข้าลึกแล้ว ผลักประตูเข้าไป เห็นคนที่นัดเขามานั่งรออยู่บนเก้าอี้บุณวมหนาที่วางอยู่ข้างหน้าต่างบานสูง มองเห็นสวนสวยประดับโคมไฟสว่างไสว

เจ้าของใบหน้าโรยราไปตามวัยเอ่ยทักทายด้วยคำพูดเหน็บแนม “โผล่มาได้เสียทีนะ”

“ขอภัยที่มาช้าครับ” แต่ผู้เป็นหลานตอบกลับด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“หวังว่าการมาช้าจะถูกทดแทนด้วยคำตอบที่น่าพอใจ”

พอใจผู้ฟังแต่ฝันใจผู้พูดนัก ปราณนารายณ์สุดลมหายใจเข้า ดวงตาไร้วางความรู้สึกทอดมองอย่างเหม่อลอยไม่มีจุดหมาย แต่ในภวังค์ความคิดกลับมีใบหน้าของเด็กสาวลอยเด่น ย้ำเตือนถึงคำขอร้องแถมบังคับที่คุณย่าของเขาเพียรพยายามใช้สิทธิ์ของผู้มีพระคุณบีบบังคับเขา

“ผมตกลงทำตามสิ่งที่คุณย่าต้องการ แต่ผมมีข้อแม้ ในสี่ปีที่ผมต้องอยู่ในพันธสัญญา ผมกับเธอคนนั้นสามารถใช้ชีวิตของตัวเองได้อย่างอิสระทุกอย่าง เงื่อนไขตามสัญญาจะไม่สร้างพันธะระหว่างกัน แม้แต่เรื่องความรัก”

“ความรัก?” คุณหญิงราณีหัวเราะในลำคอ แล้วปรายตามาจ้องมอง “ถ้าเรารู้จักความรักจริง เราจะรู้ว่ามีสร้างความสุขความเจ็บปวดให้เราได้พอๆ กับที่แกเอามีดกรีดเนื้อตัวเอง”

“ไม่ต้องรอให้รู้จักความรักหรอกครับคุณย่า” ผู้เป็นหลานตอบกลับด้วยใบหน้าเรียบนิ่ง “แค่ต้องพันผูกกับคนที่ไม่รักก็เจ็บยิ่งกว่าเอามีดกรีดหัวใจตัวเองเสียอีก”

ฮัดซิว!

เสียงจามของเด็กสาวดังขึ้นขณะเก็บกระเป๋าเตรียมกลับบ้าน แปลกใจที่รู้สึกคันจมูกทั้งๆ ที่ไม่ได้เป็นหวัด

วันนี้เธอกลับช้ากว่าปกติเพราะรอให้เพื่อนที่เรียนเก่งกว่าสอนการบ้านแลกกับการทำเวรแทน ซึ่งสิ่งที่เธอต้องเจอเมื่อกลับบ้านซ้ำคือการรอเที่ยวรถที่นานกว่าเวลาปกติ และอีกปัญหาก็คือการโดยสารร่วมกับเด็กช่างกลสถาบันในละแวกใกล้ ๆ ที่มีกวีวาทกันจนเป็นข่าวออกทีวี

ซึ่งตอนนี้เธอก็รอนานมากแล้วจึงรู้สึกกระวนกระวายใจ นั่งไม่ติดใจต้องชะเง้อชะแง้ดูตัวเลขบนรถร่วมบริการที่ใกล้มาถึง และพอเห็นว่าเป็นสายที่คอยอยู่ก็รีบลุกขึ้นหยิบกระเป๋านักเรียนพร้อมกับกระเป๋าผ้าใบเตรียมตัวเดินไปรอริมฟุตพาท แต่แล้วในตอนนั้นเองมีรถเก๋งสัญชาติยุโรปคันโต

สีดำสนิทขยับแสงเข้ามาจอตีเย็บด้านหน้าเธอพอดีพอดี

ประตูตอนหลังของรถหุบเปิดกว้าง เผยให้เห็นผู้ที่นั่งบนเบาะหนังสีครีม สะอาด เป็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ สวมชุดสูทสีดำกับเนกไทสีเดียวกัน ส่วนใบหน้าของเขานั้นเธอเห็นไม่ชัด เพราะแว่นตากันแดดที่เขาสวมใส่ปิดบัง ใบหน้าเกือบครึ่ง กอปรกับแสงอาทิตย์ยามสนธยาเริ่มอ่อนลง เพียงแค่แสงจากหลอดไฟถนนไม่อาจส่องให้เห็นเค้าหน้าได้ชัดเจน

“เธอคือธิดา ฤทธิ์นาคาไข่ม้อย” น้ำเสียงถามนั่นฟังดูแข็งแกร่งต่าง
นั่นเป็นชื่อของเธอจริง แต่เขาเป็นคนที่เธอไม่คุ้น จึงไม่เห็นว่าจะต้อง
ตอบตามความจริง “เปล่าค่ะ ไม่ใช่”

แต่ร่างสูงก้าวขาลงมารถมาขวางทางไว้ รูปร่างและโครงร่างสูงใหญ่
ของเขาก็ได้เห็นเต็มตาทำให้ธิดาตกอยู่ในภวังค์ ไฟถนนสีเหลืองนวลทอดแสง
ฉาบเรือนผมสีน้ำตาลเป็นประกายมันวาวดูเจี้ยนใหม่ ช่วยให้เห็นสันจมูกโด่ง
เป็นสันแบบชาวตะวันตกและกรอบหน้าเรียวได้รูปสมส่วน ปากหยักนั้น
ก็สมบูรณ์แบบราวกับเป็นฝีมือของช่างแกะสลักชั้นครู

“เด็กโกหก ถ้าประธานบริษัทชลธารคอนสตรัคชันสอนลูกตัวเอง
ให้เป็นคนโกหก เห็นทีบริษัทนี้คงไม่น่าไว้วางใจ”

คำพูดของเขาทำให้ธิดาหลุดออกจากภวังค์ทันที เธอชักสีหน้าใส่เขา
ด้วยความฉุน “คุณมีสิทธิ์อะไรมาต่อว่าพ่อของ...” แต่แล้วก็ต้องหยุดชะงัก
กลืนคำพูดลงคอเพราะเพิ่งรู้ว่าถูกเขาพูดต้อน

และเมื่อเห็นปากหยักที่เพ่งขึ้นชมในใจว่าสมบูรณ์แบบนั้นเหยียดออก
เป็นรอยยิ้มหยัน เด็กสาวก็รู้สึกขัดตาขัดใจ เบี่ยงตัวเดินอ้อมผ่านเพื่อหนีให้ห่าง
จากชายแปลกหน้า แต่ข้อมือเรียวถูกเขาคว้าไว้

“คุณจะทำอะไรนะ ปล่อยนะ!” ธิดารีบสะบัดแขน ส่งผลให้
กระเป๋านักเรียนและย่ามผ้าใบหลุดจากมือหล่นลงพื้น

“ไม่ได้จะทำอะไร” ร่างสูงก้มเก็บกระเป๋านักเรียนส่งคืนให้ ส่วน

ย่ามผ้าใบนั้นยังถือเอาไว้ในมือ

“ถ้าไม่ได้จะทำอะไรก็คืนมาสิคะ” เด็กสาวทวงของของตัวเอง ยื่นมือคว้าหมายฉวยเอาคืน แต่เขายกกระเป๋าชิ้นเหนือหัว ดวงตากลมโตสินิลจึงซุ่มมัว จับจ้องชายแปลกหน้าด้วยความโกรธ

“ฉันทคืนแน่ อย่าห่วง” เขาพูดพร้อมกับสอดมือเข้าในกระเป๋าสื่อสุท แล้วไขว่บางสิ่งให้เธอเห็น “อะไรที่ไม่ใช่ของฉัน ฉันทคืนให้แน่นอน”

ปากหยักบอกแล้วรื้อยจู้รูปดาวห้าแฉกสีทองเข้ากับปลายโซ่ที่สอดเข้าห่วงขีกระเป๋าย่าม แก่ไขความพิกลพิการของจี้ห้อยกระเป๋าคืนความสมบูรณ์ดั้งเดิม แล้วก็พูดประโยคเดิมซ้ำ

“ขอถามอีกครั้ง เธอคือธิดา ฤทธิ์นาคาใช่หรือไม่”

เจ้าของชื่อเจียบกริบ รับกระเป๋าย่ามที่เขาส่งมาให้ทอดไว้แนบอกมองใบหน้านิ่งเฉยของเจ้าของคำถาม “แล้วคุณล่ะ คุณเป็นใครคะ”

“ฉันทเป็นเจ้าของโครงการโรงแรมริมแม่น้ำเจ็ดดาวที่ชลธารคอนสตรักชันจะต้องรับผิดชอบงานก่อสร้างทั้งหมด”

คล้ายขาดอากาศหายใจไปชั่วขณะ คำตอบของเขาสั้นสะท้อนความรู้สึกของเด็กสาวจนต้องถอดกระเป๋าดำเองแน่นขึ้น เพราะเรื่องที่ชายหนุ่มรูปงามมาปรากฏกายตรงหน้าเธอก็น่าพิศวงพอดูแล้ว แต่เรื่องที่เขานำเจ้าดาวดวงน้อยมาคืนให้นั้นน่าพิศวงกว่ามาก ยังไม่รวมถึงสิ่งที่เขาเพิ่งกล่าวออกมา

“ฉันทมีเรื่องจะคุยกับเธอ ช่วยขึ้นรถไปกับฉันท”

“ฉันทจะรู้ได้ยังไงว่าคุณคือคนที่บอกจริง”

ธิดาหาเหตุผลบอกปิด แล้วรีบหมุนตัวเดินหนี แต่ในวินาทีที่เธอหันหลังไปกลับประจันหน้ากับกล้องถ่ายรูปตัวใหญ่ เธอได้ยินเสียงชายหนุ่มในชุดสูทสบตเสียงดัง และก่อนที่เธอจะถูกคุกคามด้วยเจ้าของกล้องปริศนาที่กำลังตั้งท่ารว์แพลชใส่ราวปีนกล ลำแขนแกร่งก็เข้ามารวบตัวเธอจากด้านหลังแล้วอุ้มเธอขึ้น ก่อนจะผลักเข้าไปในรถอย่างรวดเร็วจนเธอดังตัว

ไม่ทัน

“ไปเร็ว!” เสียงสั่งการเต็มไปด้วยความแน่นเคือง

ผู้ใต้บังคับบัญชารับคำสั่งทันทีแล้วเหยียบคันเร่งพาเธอและเขาออกจากตรงนั้น หากแต่เส้นทางที่ไปหาไซ่ถนนสายหลักไม่ ธิดาและเขาถูกพาเข้าไปในเส้นทางลัดที่คดเคี้ยว จุดประสงค์คือหนีจากการตามล่าของ ตากล้องในมัมมิตให้พ้น กระทั่งรถเคลื่อนมาจอดนิ่งสนิทบนที่ดินเปล่าริมแม่น้ำ อันมีรั้วรอบขอบชิดติดป้ายแสดงกรรมสิทธิ์ของตระกูลปรเมศศิวงค์





บทที่ 4

avnu

คล้ายกับแผ่นดินที่เธออยู่ตอนนี้เป็นคนละมิติกับโลกนอกเขตรั้ว
กันแบ่งเขตสถาน

สายน้ำไหลเอื่อยสีดํากำมะหยี่มีแสงวิบวับของไฟประดับจาก
เรือนอาหารริมน้ำขับสะท้อนดูสวยงามราวกับอัญมณีหลากสี เรือสำราญลำใหญ่
กำลังลอยลำเหนือผิวน้ำ นานักท่องเที่ยวชมความงามของทัศนียภาพ
สองฝั่งแม่น้ำ มีสายลมอ่อนพัดผ่านหยอกล้อยอดไม้ริมน้ำขับไล่ความเจียบเหงา
เปล่าเปลี่ยว หากชายหนุ่มผู้ที่ยืนสงบนิ่งตรงนั้นช่างดูโดดเดี่ยวสะท้อนใจ
เด็กสาว

ตั้งแต่ถูกพาตัวมาถึงที่นี่ ก็ยังไม่มีวีจีใดเล็ดลอดออกจากปากชายหนุ่ม
เขาทำเคียนหลักตาสงบนิ่งริมฝั่งน้ำ ส่งงามราวกับรูปแกะสลักผลงานชิ้นเอก
ของนักประติมากรกรีก ที่สะกดให้นิวเรียยกขึ้นแล้วขยับวาดเป็นเส้นตาม
จินตนาการบนอากาศ ลากตามใบหน้าชายหนุ่มที่เธอยึดเป็นต้นแบบ เส้นเชื่อมต่อ
เป็นรูปหน้าโค้งสวยจากหน้าผากกว้าง ลาดลงสู่โหนกคิ้วรับกับเปลือกตา
ที่ถักทอด้วยแพเส้นไหมงอนยาว จมูกโด่งเป็นสัน แต่ไม่ขัดขวางความสวย
ของปากหยักที่เซิดขึ้นน้อยนิดคล้ายคนเย่อหยิ่ง

“เธอเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินบนเนินเขาที่ศรัทธา”

จู่ ๆ เขาก็หันหน้ามาเอ่ยพร้อมกับจับจ้องด้วยดวงตาสีน้ำตาลคู่สวย ที่งามประหลาดคล้ายมีลูกแก้วสะท้อนแสงวิบวับอยู่ภายใน

“ดูเหมือนคุณจะรู้จักหนูมากกว่าแค่ชื่อนะคะ” ธิดาลมมือลง ในหัวก็ประมวลถึงที่มาของจิตดาวดวงน้อย “ถึงขนาดไปบุกรุกที่ของหนูโดยไม่ได้รับอนุญาต”

ดวงตาคมมีประกาย รอยยิ้มที่มุมปากคล้ายเย้ยหยันคำพูดของเธอ “ก็เจ้าของที่ไม่ได้เขียนป้ายว่าห้ามบุกรุก แล้วก็แค่อยากรู้ว่ากลิ่นหอม ๆ แถวนั้น คือกลิ่นอะไร ก็เลยเดินล่องล้าเข้าไปโดยไม่ตั้งใจ”

“คุณไม่ได้ตั้งใจบุกรุก แต่คุณก็เดินขึ้นไปถึงยอดเนิน”

มุมปากกระตุกเป็นยิ้มกระต้าง ดวงตาคมวาวจับจ้องใบหน้าเด็กสาว “ต้องโทษพุ่มมะลิพวกนั้น กลิ่นหอมแรงล่อแมลงให้เข้าไปดมดม”

“ผิดที่มะลิ?” ธิดาถามกลับด้วยแววตาขุ่นขวาง

“ผิดที่แมลง” ร่างสูงตอบเสียงทุ้มต่ำ ขยับตัวเข้ามาใกล้ “รู้ว่าได้แค่มดมกลิ่น ชิมน้ำหวาน แต่ไม่สามารถเด็ดไปครอบครองที่รังได้”

เด็กสาวสะบัดหน้าหนีดวงตาวาวที่จ้องมองราวกับมีมือที่มองไม่เห็น บีบหัวใจให้เร่งจังหวะการเต้น “บอกฐานะของคุณมาเถอะคะ มันเลยเวลากลับบ้านของหนูมานานแล้ว ไม่อยากให้พี่กับพ่อเป็นห่วง”

“พวกเขาจะไม่ห่วงเธอ”

เจ้าของดวงตากลมสีนิลหันขวับไปสบตาเขาเพื่อค้นหาความหมายในคำพูดนั้น

“เพราะตอนนี้พวกเขากำลังสนุกกับงานเลี้ยงผู้ถูกคัดเลือกให้ทำงานกับควีนส์คอร์ทบนเรือสำราญ และก็คงหลงใหลได้ปลื้มกับรายได้เป็นกอบเป็นกำที่จู่ ๆ ก็ตกจากสวรรค์มาอยู่ในมือแบบไม่ต้องลงแรงทำอะไรเลย”

ดวงตากลมโตลูกวาวจ้องมองชายหนุ่มอย่างไม่เก็บซ่อนความรู้สึก

โกรธ ด้วยเพราะเขากำลังพูดถึงสองบุคคลอันเป็นที่รักของเธอในแง่ลบทั้งที่ไม่รู้จักไม่เคยเห็นหน้ากันมาก่อน “คุณพูดเหมือนกับว่าชลธารคอนสตรักชันได้งานนี้มาเพราะโชคช่วย”

“เปล่าเลยธิดา” เขาเหยียดปากหยักได้รูปเป็นรอยยิ้มที่สร้างความขุ่นมัวให้เด็กสาวได้อีกหลายเท่า “ชลธารคอนสตรักชันได้งานนี้เพราะความตั้งใจ...แต่เป็นความตั้งใจของฉันคนเดียว ฉันเท่านั้นที่เป็นผู้กำหนดว่าใครจะได้หรือไม่ได้ทำ”

พูดแล้วโน้มหน้าลงมาใกล้จนเธอผงะก้าวถอยหนี แต่มือหนารวบเอวบางรัดรั้งไว้แนบแน่นกับอกแกร่ง แม้ว่าเธอจะพยายามออกแรงดันร่างสูงออกห่างสักเท่าไรก็ไม่อาจต้านทานแรงของบุรุษคนนี้ได้

“คุณต้องการอะไร!” ธิดาลักกอดต้นตัวเองออก แต่วางแขนแกร่งก็โอบรัดแน่นขึ้นทุกขณะ คล้ายกับเธอยิ่งดันเขาก็ยิ่งสาใจ ยิ่งแสดงให้เห็นว่าโกรธเธอแค่ไหน ก็ยังมีรอยยิ้มผุดพรายบนใบหน้าหล่อเหลา

“ต้องการที่ดินของเธอ ต้องการให้เธอขายที่ให้”

“ถ้าคุณอยากได้ที่ของหนูถึงขนาดไปรุกล้ำอาณาเขต คุณก็คงรู้อยู่แล้วใช่ไหมเรื่องสิทธิ์โดยสมบูรณ์ของหนู” เด็กสาวยังไม่ยอมแพ้ พยายามดึงลูกขลุ่ยลึกลับให้พ้นจากพันธนาการ “แต่พอหนูได้สิทธิ์ในที่ดินเต็มตัว มันก็เป็นเรื่องของหนูว่าจะขายหรือไม่ขายให้ใคร!”

ดวงตาสีน้ำตาลสวยจ้องมองใบหน้าหวาน นึกสออารมณ์ประหลาดกับแก่นวลทั้งสองที่ฉาบด้วยสีแดงสุกปลั่งเพราะความโกรธ “แน่นอนฉันรู้ และเพราะรู้ก็เลยอยากจับจองมันเอาไว้ก่อนที่มันจะหลุดลอยไปอยู่ในมือคนอื่น”

“ของของหนู คุณไม่มีสิทธิ์มาจอง ถึงคุณจะเป็นเจ้าของโครงการที่ชลธารฯ ต้องรับผิดชอบ แต่มันก็ไม่น่าจะเกี่ยวกัน”

“ไม่เกี่ยวทางตรงแต่เกี่ยวทางอ้อม ฉันบอกแล้วว่าชลธารฯ ได้งาน

โพรเจกต์ใหญ่เพราะฉัน ปรานนารายณ์ ปรเมศศิวงค์ คนนี้ คนที่ต่อจากนี้ จะต้องเข้าไปข้องเกี่ยวกับชีวิตเธอ!”

“คุณพูดอะไรของคุณ” เป็นเพราะแรงฮึดสุดท้ายของเธอหรือเขา แกล้งปล่อยแขนโดยไม่บอกล่วงหน้าก็ไม่รู้ ร่างเล็กจึงเซงายหลังล้มไปกับพื้น ในตอนที่เธอผลักรอกเขาเต็มแรง

“เธอคงไม่คิดว่าควีนส์คอร์ปจะบ้าขนาดโยนงานสำคัญให้บริษัท ก่อสร้างปลายแถวทำโดยไม่คิดหน้าคิดหลัง ฉันลงทุนเสี่ยงไปเยอะมากกว่า ที่เธอคิด และฉันอยากบอกให้เธอรู้ล่วงหน้า ว่าค่าความเสี่ยงของฉันมันต้อง ได้อะไรตอบแทน”

“ต่อให้คุณอยากได้แค่ไหน คุณก็เปลี่ยนพินัยกรรมที่มีผลทางกฎหมาย ไม่ได้!”

“ได้สิ”

เขาสาวเท้าเข้ามาใกล้ ธิดาจึงรีบกระดกถอยหนี แต่เกิดความ เจ็บแปลบแผ่ซ่านจากข้อเท้า คงเป็นตอนที่เธอเสียหลักหงายล้ม

“พินัยกรรมมีผลทางกฎหมาย ฉันก็จะใช้สิ่งที่เรียกว่ากฎหมายนี้แหละ ทำให้เธอยอมมอบสิทธิ์จับจองที่ดินให้ฉัน”

“หนูไม่เข้าใจ” คราวนี้ความกลัวเริ่มแผ่ซ่านไปทั่วหัวใจ ขอบตาเอ่อขึ้น มีประกายหยาดน้ำซึม

คล้ายเห็นแวววูบไหวในดวงตาคม แต่เขาเสมองไปทางเรือสำราญ ที่ลอยผ่านมาอีกครั้งเสียก่อน จึงพูดขึ้นน้ำเสียงเรียบนิ่ง “เธอยังไม่จำเป็นต้องเข้าใจตอนนี้หรอกธิดา”

จากนั้นเขาก็หมุนตัวเดินมานั่งยอง ๆ ตรงหน้า ยื่นมือเข้ามาหา “ฉัน จะไปส่งที่บ้าน กว่าเรือลำนั้นจะเทียบท่าก็คงอีกนาน”

“คุณทำให้หนูกลัว” เสียงของเธอสั่นเครือชัดเจน

“สิ่งที่เธอควรกลัวไม่ใช่ฉัน มันมีอย่างอื่นที่น่ากลัวรออยู่ในอนาคต

ข้างหน้า ชลธารคอนสตรักชันจะต้องเปลี่ยนที่ดินเปล่าที่เธอนั่งร้องไห้ตรงนี้เป็นโรงแรมเจ็ดดาวแลกกับสิทธิ์จองซื้อที่ดิน”

ธิดากัศริณมีปากแน่น ทั้งความเจ็บปวดจากข้อเท้าที่ถาโถม ทั้งเจ็บใจจากเรื่องที่ได้ยิน หากการไต่ถามใหญ่ของชลธารคอนสตรักชันมาจากความต้องการของเขาจริง แล้วเขาทำไปเพื่ออะไร แค่เพื่อที่ดินอย่างนั้นหรือ!

เด็กสาวตัดสินใจไม่รับความช่วยเหลือ ยันมือทั้งสองกับพื้น พยายามยันตัวขึ้นยืนแม้จะเจ็บจนอยากร้อง พอยืนทรงตัวได้ก็ปล่อยคำพูดที่กลั่นจากความคิดออกไป

“ค่าความเสี่ยงที่คุณพูดมันจะคุ้มค่างับสิ่งที่คุณทำหรือเปล่า หนูไม่รู้” เธอกัดฟันพูดสะกดกลั่นความปวดร้าวทางกาย “แต่ถ้าคุณยอมทุ่มทุนวางเงินประกันการก่อสร้างโครงการคอนโดมิเนียมริมแม่น้ำเจ้าพระยาหลักร้อยล้านกับบริษัทประกัน เพราะไม่แน่ใจในฝีมือของบริษัทปลายแถวที่คุณเลือก คุณคิดผิดแล้วละค่ะ ชลธารฯ จะพิสูจน์ฝีมือให้คุณเห็น”

แล้วก็หมุนตัวเดินโดยพยายามให้กระเทือนข้อเท้าน้อยที่สุด แต่ทุกก้าวที่ขยับมันปวดร้าวเกินต้านทาน หากแต่ความเจ็บปวดทางกายไม่เท่าความเจ็บของจิตใจ

ถ้าพ่อกับพี่ชายรู้เรื่องนี้ พวกเขาจะเสียใจหรือท้อใจมากแค่ไหน ไม่... เธอต้องไม่เล่าให้พวกเขาฟัง

ไม่อยากเห็นใบหน้าดีใจของทุกคนเลื่อนหายกลายเป็นอดีต ไม่อยากให้ทุกคนมารู้ความจริงที่บั่นทอนความรู้สึก หากเขาคนนี้ใช้งานสำคัญเพื่อต่อรองให้เธอขายที่ดิน เธอก็จะใช้งานนี้เพื่อประกาศศักระว่าชลธารคอนสตรักชันไม่ใช่บริษัทเล็ก ๆ ที่ใครจะมาดูถูกได้

โดยไม่ทันตั้งตัว ธิดาร้องอุทานด้วยความตกใจ เมื่อลำแขนแกร่งข้างหนึ่งโอบรอบแผ่นหลัง ส่วนอีกข้างสอดเข้าตรงข้อพับขา ก่อนจะซ้อนอุ้มขึ้นอย่างง่ายดายเป็นราวกับตัวเธอเบาปานขนนก